

Vanguardia JUVENIL

ORGANO DE LA
JUVENTUD SIONISTA "DROR"

Dirección y Administración: AYACUCHO 352

BUENOS AIRES

DIEMBRE 1944 — ENERO 1945 — KISLEV-TEVET 5705

Nº 20-21

LAS LUMINARIAS DE JANUCA NOS SENALAN EL CAMINO

He aquí que estamos de nuevo frente a Januca, la fiesta del heroísmo y de la fe ilimitadas, que nos trasladada hacia una época de profunda crisis en la vida judía, cuando el pequeño pueblo retornado del cautiverio de Babilonia, que se hallaba entregado a labrar pacíficamente su tierra y a elaborar su patriotismo espiritual aún endeble y no tonificado, se vió repentinamente arrojado a su encuentro violento contra una de las culturas y de las fuerzas militares más poderosas de la antigüedad.

Pero, ¿cómo es necesario repetir aquí la historia de la epopeya de los Macabeos? No lo creemos. Se trata de uno de los episodios más conocidos de la historia judía; de aquellos que una vez aprendidos no desaparecen más de la mente y del espíritu. Deseamos, por lo tanto, sólo gloriar algunos hechos y tratar de descifrar la esencia misma de lo que celebramos y recordamos en Januca.

Si duda que la épica lucha de los Macabeos puso en evidencia un despliegue maravilloso de potencias morales en el seno del pueblo judío. Campesinos sólo adiestrados en la labranza del suelo; levitas que se habían dedicado desde generaciones a la enseñanza de la Ley y de las letras; sacerdotes que guardaban con fervor y abnegación la santidad inmaculada del Templo; en fin, toda la masa judía, que jamás

había conocido el arte bélico, levantóse en armas contra las huestes veteranas de Antioco, representante de la civilización griega ya decadente, que quiso imponer a viva fuerza su cultura, religión e idioma al pueblo judío. Y a pesar de que los enemigos eran más fuertes y en mayor número, fueron vencidos por aquel ejército de la "resistencia" —tal vez el primer ejército de esta naturaleza que el mundo haya conocido— que dirigido por los Macabeos salvó el honor y la dignidad judías.

Sabemos que los triunfos militares fueron importantes; que el Estado Judío logró resurgir de esta manera en su expresión de entidad soberana e independiente por dos siglos hasta el derrumbe final en la guerra contra Roma; que estos dos siglos fueron de una intensidad extraordinaria en el proceso de la cristalización espiritual del pueblo judío, que los aprovechó para acorazarse moral y éticamente, creando sus grandes reservas espirituales, como intuyendo la proximidad del galuth en el cual hubiéramos sucumbido a no mediar esta circunstancia, por la falta de savia vital en el destierro. Sin embargo, a pesar de la trascendencia de los triunfos militares, cuando los sabios antiguos judíos plantearon la pregunta: "¿Por qué se festeja Januca?" no titubearon en responder relatando la leyenda del óleo sagrado que iluminó al Templo en forma tan milagrosa. La concepción ju-

día quiso evocar en Januca no los triunfos militares, tan importantes, sino el triunfo de la fe judía, que era en primer término el triunfo sobre las tendencias helénicas en el seno del pueblo mismo. Por medio de la llama de las luminarias se deseó simbolizar la purificación de la grey, que después de una honda crisis interna supo retomar su trayectoria y proseguir su camino prístino.

En efecto: por primera vez en su historia halláronse los judíos frente a una civilización poderosa y atrayente. De la órbita de los pueblos del Asia Menor y Egipto, con los cuales Judea se había enfrentado hasta entonces, y cuyas concepciones prioritivas no podían resistir el elevado simbolismo del monoteísmo judío, aún en su estado no desarrollado, pasaron repentinamente a la órbita de la cultura greco-romana, tan esplendorosa y bella. Se inició entonces un proceso de emulación, movido generalmente por motivos bastardos, aunque nos podemos explicar que el brillo alegre de la civilización pagana haya atraído también sinceramente a algunos espíritus judíos, que cansados de la austeridad de la modalidad judaica deseaban trocarla por el bullicio del Olimpo, donde hasta los dioses sufrían las pasiones de los hombres. Pero el proceso de helénización se produjo especialmente en las clases dirigentes, que deseaban congraciarse con el podo-

Una palabra del Dr. Enrique Dickmann sobre "Vanguardia Juvenil"

Al agradecer sinceramente al Dr. Enrique Dickmann las líneas que reproducimos, que nos honran y enorgullecen, le enviamos nuestra fervorosa adhesión con motivo de su 70 natalicio. Su vida que es una trayectoria noble y generosa debe servir de ejemplo e inspiración para la juventud.

Darse a sí mismo el nombre de Vanguardia Juvenil obliga a muchas cosas. La juventud es, por su propia naturaleza, la Vanguardia de la Humanidad. Es la misma generación que reemplaza a la Vieja. Ahora bien: edificar a la Vanguardia de la juventud es ser doblemente Vanguardia. Es ser patéticamente de grandes Ideales y de nobles y fecundas ideas. Ningún ideal es más grande que la defensa de la Justicia y del Derecho, y ninguna idea es más noble y fecunda que la lucha por la Libertad y la Democracia. Tales deben ser — lo son — los Ideales y las Ideas de la juventud Sionista "DROR" y de su órgano "Vanguardia Juvenil". La inminente construcción de la patria de Israel en Palestina debe ser basada sobre los eternos principios de Justicia y Derecho y fundadas sobre la idea eterna y universal de sus profetas, que de Sión saldrá la luz: ¡la luz de la Verdad política y de la Justicia Social!

Enrique Dickmann

Valle Hermoso, noviembre de 1944

"Darse a sí mismo el nombre de "Vanguardia Juvenil" obliga a muchas cosas. La juventud es, por su propia naturaleza, la vanguardia de la humanidad. Es la nueva generación que reemplaza a la vieja. Ahora bien: colocarse a la vanguardia de la juventud, es ser doblemente vanguardia. Es ser portaestandarte de grandes ideales y de nobles y fecundas ideas. Ningún ideal es más grande que la defensa de la Justicia y del Derecho, y ninguna idea es más noble y fecunda que la lucha por la Libertad y la Democracia. Tales deben ser — lo son — los ideales y las ideas de la Juventud Sionista "DROR", y de su órgano "Vanguardia Juvenil". La inminente construcción de la patria de Israel en Palestina debe ser basada sobre los eternos principios de Justicia y Derecho, y fundadas sobre la Libertad y Democracia. Así se cumplirá el anhelo eterno y universal de sus profetas, que de Sión saldrá la luz: ¡la luz de la Verdad política y de la Justicia Social!"

(Firmado): ENRIQUE DICKMANN.

Valle Hermoso, noviembre de 1944.

oro dominador y de esta manera ascender en la escala social; es el hecho que se ha repetido mil y una veces en el galuth: este fué también uno de los aspectos del movimiento de la emancipación, que — como entonces, como siempre — fué portado por las clases acomodadas.

Por ello la reacción de la masa judía fué tan violenta, porque era al mismo tiempo una lucha por la pureza de la tradición judía, contra los que deseaban imponer el paganismo a la fuerza;

un levantamiento contra aquellos que por el plato de lentejas de una "emancipación" ficticia, se emancipaban de lo judío y, por ende, querían pactar con el enemigo creyendo de esta manera poder usufructuar de la opresión del pueblo humilde.

Esta es Janucá, y esta es su esencia actual a través de los tiempos y su enseñanza para las generaciones. Por ello pudieron decir tan bien los antiguos pensadores judíos: "Las solemnidades rituales sólo se podrán practi-

car mientras existe el Templo; pero las luces frente a la Menorá iluminarán eternamente". Y siguen iluminando las luces de Janucá el nuevo retorno judío a Eretz Israel, que también se produce al llamado del Macabeo-Juluz, acudiendo de los confines del mundo las huestes pacíficas que en magnífica epopeya de reconstrucción restaurarán el hogar judío sobre bases de justicia y equidad.

L. SCHIZMAN

Nueva York - Por avión, Especial para VANGUARDIA JUVENIL.

EL ROL DE LA HISTADRUTH EN LA REALIZACIÓN SIONISTA

Desde el momento de su aparición, declaró el sionismo una guerra tanto contra los asimilacionistas judíos, como contra los diversos propagadores de una misión para Israel, que querían negar el derecho de vida al pueblo judío en nombre de una supuesta misión judaica de carácter universalista y abstracto; la Jerusaleum celeste como adversaria de la Jerusaleum terrestre. Elevando hacia las alturas más remotas el rol del judaísmo, los portadores de la misión de Israel olvidaron a los judíos de carne y hueso que sufren en este valle de lágrimas.

Mija Josef Berdichevsky, el famoso escritor hebreo, formuló de esta manera siguiente la esencia íntima del sionismo: "Y seréis un pueblo sagrado" (dice la Biblia), pero un pueblo que agoniza en su miseria, no es un pueblo sagrado. Un pueblo que es diariamente humillado y maltratado no puede ser sagrado. Un pueblo sagrado también debe ser un pueblo viviente".

Los conductores y maestros del sionismo obrero tradujeron estas palabras tan verdícas en una obra palpitante y redentora. Josef Jaim Brenner, el malogrado escritor, advirtió a la juventud judía de que se alejara del misticismo y de las fantasías de la imaginación: "Es necesario tonificar el realismo y la santidad en el mundo; es necesario corregir la vida judía; normalizarla".

La esencia del sionismo la veía Brenner en una "generación vestida con las ropas rotas de obreros". La generación de los jalutzim: que vincula el realismo con la santidad, es el puente vivo e indestructible entre el judío y el judaísmo, entre la Jerusaleum celeste y la terrestre.

La organización obrera de Eretz Israel, conocida hoy mundialmente con el nombre abreviado de "Histadruth", no es sólo el resultado de la obra de los Brenner, Katz-

nelsohn, Trumpeldor o Ben Gurión, — sino que es la creación de una generación de jalutzim. es el producto colectivo de aquella generación vestida con las desechadas ropas de obrero: que comenzó siendo un grupo solitario y burlado, para ser luego la roca sobre la cual se levanta el templo del renacimiento judío: la columna vertebral del Estado Judío en Eretz Israel; el ejemplo y el faro luminoso para el mundo entero de una convivencia humana más libre y más justa y de un porvenir mejor.

La Histadruth es un movimiento específico y singular. Berl Kaznelsohn, el dirigente y maestro del sionismo obrero recientemente fallecido, ha dicho de la Histadruth en su estilo claro y concentrado: "El movimiento obrero en Eretz Israel no tiene parangón en el mundo entero. Creo con profunda fe que nuestro movimiento está destinado para grandes hechos".

La Histadruth es, podríamos decir, la expresión más profunda de la sabiduría histórica y de la concepción filosófica del pueblo judío, es el triunfo de la idea de la síntesis, del amalgama de ideales y tribus, generaciones y caracteres: es el resultado del acrisolamiento de muchas verdades parciales en una verdad central y penetrante que postula la redención del pueblo y la redención del trabajo. La Histadruth es el "Ejad" (Dios es único) del judío contemporáneo. La Histadruth personifica lo mejor que el espíritu creador judío ha realizado; se nutre de las fuentes más prístinas de la cultura judía, trasplantando al mismo tiempo a Eretz Israel las conquistas espirituales y económicas más modernas de la cultura universal. La trayectoria de Israel hacia el mundo y del mundo hacia Israel, se manifiesta de la mejor manera en el sionismo y alcanza su mayor elevación en la Histadruth que es in-

portadora de la realización sionista, del sionismo perfecto, de la redención judía por medio del suelo y del trabajo.

Cuenta la leyenda que el primer hombre fué creado de partículas de tierra, que Dios ha reunido de todos los confines del mundo. La Histadruth fué creada por los átomos judíos venidos de todos los confines de la diáspora, de todas las tribus y grupos. La nueva historia judía, que comienza a escribirse en Eretz Israel, es en primer término la historia de un nuevo individuo judío, que con abnegación de pioner lo empieza todo de nuevo, combate todo lo que significa un dogma y una verdad canonizada, tratando de llegar a las fuentes mismas del espíritu histórico del judaísmo, de la creación original judía.

La Histadruth no es únicamente una organización de carácter económico-profesional, no sólo un movimiento colonizador de pioneros y conquistadores pacíficos o un movimiento educador de niños y adultos, de millares de jalutzim en todas las diásporas; tampoco es sólo la expresión del ansia de redención que anida en los corazones judíos o el brazo fuerte en la lucha política por la emancipación del pueblo judío. La Histadruth es todo esto y algo más: es "el pueblo en marcha", el crisol de las tribus y colectividades judías en su proceso para la formación de una nación libre, el "Am Oved" — el pueblo del trabajo. Si el sionismo significa retorno hacia el espíritu judío y hacia el suelo judío: si es el reencuentro de su propia personalidad como pueblo, sería imposible de concebir y representarnos este proceso sin la intervención del obrero judío, sin la Histadruth.

El obrero judío en Eretz Israel sienta por todo ello que sobre su espalda colocó el genio de la historia judía una misión histórica de

MO

una naturaleza única y singular en el mundo entero.

Bialik sintió hondamente esta específica misión del *jalutz* en la realización del sionismo, formulándolo de la manera siguiente: "Tengo la plena convicción que en el mundo entero no existe un solo rincón cuyos constructores y creadores puedan compararse con los de Eretz Israel. En Eretz Israel entonces una canción y una plegaria todo ladrillo que se coloca en un muro. Los obreros no son simples jornaleros, oprimidos por sus patronos, sino hombres que construyen un porvenir para ellos mismos y para sus hijos que los seguirán. Ver esto con los propios ojos es una dicha sin parangón".

La Histadruth fué fundada en Janué en el año 1920, con 4 400 afiliados. Actualmente cuenta con cerca de 140 000 miembros. Tres cuartos de toda la población obrera de Eretz Israel forma parte de la Histadruth.

No existe casi una sola conquista importante en Eretz Israel, en el terreno económico, político o cultural, que no lleve el sello de la Histadruth; lo que no ha sido conseguido directamente por ella, fué forjado bajo su inspiración o influencia, o por medio de su ejemplo.

La falta de espacio no nos permite referirnos aunque fuese en forma somera a la ramificada actividad de la Histadruth, sus instituciones y logros, pero no podemos dejar de resumir en pocas líneas algunos datos sobre el *ischuv* en los cinco años de la guerra.

50 000 judíos entraron al país desde el comienzo de la contienda: Eretz Israel ha sido el centro de salvación más grande para los judíos torturados en el infierno nazi. Los judíos de Eretz Israel contribuyeron también por medio de sus acciones financieras, en una forma proporcionalmente mucho mayor que las demás comunidades judías libres del mundo, para la salvación de los judíos en los países ocupados, ya sin hablar del envío de centenares de delegados y otros esfuerzos que la historia sabrá recordar y destacar.

FRAGMENTOS DE UNA CARTA DE LA MAZKIRUT EN ERETZ ISRAEL AL DROR DE CHILE

Del Dror de Argentina nos informaron acerca de la constitución de vuestra organización, lo cual nos ha alegrado enormemente.

Es nuestro más ferviente deseo que nuestro Mov. Dror se desarrolle y llegue a ser fuerte en los países sudamericanos.

No debemos sumergirnos en un luto por nuestra pena tan profunda como el océano. Nuevas tribus de nuestra nación dispersas en países lejanos que hasta ahora se mantenían separadas y no participaban en el trabajo de reconstruir nuestro país, deberán tomar sobre sus hombros una parte de la carga, y empezar a trabajar con cuerpo y alma para hacer de Eretz Israel un hogar libre para nuestro pueblo.

Hemos sufrido pesadas pérdidas e igualmente pesada debe ser la responsabilidad de los que han quedado vivos.

Se nos llama a estrechar los lazos entre nuestro pueblo disperso en los más variados países del mundo.

Sobre cada joven judío recae esta responsabilidad y él debe considerarla como un deber tomar parte activa en el trabajo de reconstrucción de nuestro hogar — el lugar de reunión de los exilados — para que el lazo sea fuerte y el amor fraternal en nuestro pueblo se haga profundo.

Le enviaremos constantemente todas nuestras publicaciones. La falta de conocimiento del hebreo provocará dificultades en nuestras relaciones y en la utilización del material que les enviaremos. Vds. deberían de estudiar intensamente la lengua hebrea que es la primera llave para un entendimiento de nuestros problemas e intereses en Eretz Israel. Consideren ésta como vuestra primera y céntrica tarea. El hebreo es la base primaria de nuestro movimiento. Los saludos entre los compañeros, nombres, grupos y secciones, scoutismo deben ser hechos en hebreo. Más tarde les enviaremos una lista de todos los términos aceptados en nuestro movimiento. Debe-

Cincuenta nuevas colonias fueron creadas, siendo 39 de ellas poblaciones obreras. 136 000 jóvenes judíos de ambos sexos se han anotado como voluntarios al estallar la guerra, para participar en las más diversas tareas vinculadas con la lucha. 30 000 voluntarios judíos luchan en los diversos frentes. El 60 por ciento de ellos — 18 000 — son miembros de la Histadruth.

La participación judía en la industria bélica y otros servicios vinculados con el ejército han sido en una importancia extraordinaria. En los cuatro años que median entre 1939 y 1942 se han agregado 481 nuevas fábricas y más de 900 talleres. La industria ha ido progresando sin cesar en los últimos dos años.

La superficie de la colonización obrera se ha visto acrecentada en los 5 años de la guerra de 280.000 dunams a 550 000

La Histadruth elabora actualmen-

te planes para recibir una inmigración judía en masa y posibilitar una colonización al terminar la guerra. Las últimas informaciones recibidas relatan de que han sido colocado los cimientos para 19 nuevas colonias y que nuestro patrimonio nacional cuenta actualmente con 300 colonias judías.

Los obreros de Eretz Israel recuerdan con devoción las palabras de Berl Katznelsohn, el guía espiritual del movimiento: "Desde que llegué a Eretz Israel, salvé el destino que me esperaba en el galuth, se me grabó este concepto: "Una astilla que ha sido salvada de la llama".

Que estas palabras se graben en los corazones de los amigos de la Histadruth en el mundo entero. Salvemos del fuego todo lo que aun puede ser salvado. ¿Sabrá nuestra generación elevarse para cumplir con esta su misión en forma digna?

TERRORISMO

En las últimas semanas se ha producido un hecho, que ha provocado una reacción condenatoria por parte del mundo judío. La muerte de Lord Moyné, a manos de dos judíos, ha suscitado una honda inquietud y ha venido a crear una preocupación más en las esferas sionistas.

En efecto, las actividades de los grupos terroristas de Eretz Israel, ha culminado en el atentado contra Lord Moyné. Frente a este delito, el Ischuv palestinese y la opinión pública judía han levantado unánime y espontáneamente su voz de censura, contra las bandas que pretenden alcanzar objetivos políticos, por hechos de fuerza.

Es indudable que tales individuos fanáticos —y como todo fanático, peligrosos— no añaden con sus desmanes un sólo ladrillo en la obra de estructuración del Estado Judío. A nada constructivo puede conducir y menos en las actuales circunstancias (a un paso del reconocimiento de las brigadas judías), la violencia criminal y el ensañamiento perpetrado a veces contra gente completamente ajena a las esferas del gobierno colonial británico. Ello ha de merecer nuestro repudio, por nuestro sólo atributo de judíos. Nuestra futura patria debe levantarse, con medios que estén esencialmente condicionados con el espíritu histórico, que heredamos de nuestros antepasados. Y la ética judía, la más luminosa guía en el arduo camino de nuestra redención, se opone terminantemente al uso de esas vías tortuosas.

Es verdad, empero, que los funcionarios de la potencia mandataria, con sus continuos desquicios e injusticias para con los judíos no se hacen propiamente merecedores de un premio estimulante. Si hay defensa alguna para los terroristas, es que constituyen la reacción desesperada contra un sistema, en cuyo inventario polí-

tico ley y humanidad, son rubros afectados de un peligroso raquitismo progresivo. Y cuando tales valores pierden significación, y su lugar es ocupado por otros tal como interés y egoísmo la sociedad sufre un desequilibrio y los principios morales desconocidos y violados, hacen que los hombres, ansiosos de hollar justicia, recurran a

vías ilícitas, por no hallarse expeditas las legales. El terrorismo ha nacido en el caldo de cultivo, cuidadosamente preparado por la política mandataria.

Por ello creemos que los tribunales que juzgarán a los terroristas están inhibidos moralmente de hacerlo. Únicamente nosotros judíos, somos los que por nuestra calidad espiritual, tenemos la suficiente idoneidad para condenar tales actos, porque nuestra alma nacional forjada durante centenares de años en la senda del dolor, siente una repulsión instintiva hacia la sangre derramada.

Sin embargo, debemos consignar que hemos notado dos aspectos diferentes en la reacción judía. Por una parte lógica condenación contra el terrorismo. Pero junto a ella, hemos observado la honda preocupación que han causado los atentados por el hecho de que los mismos puedan resultar una traba en la marcha de nuestro movimiento.

Y si lo primero no requiere comentario, ya que de otro modo no puede ser, en cambio deseamos exponer algunas reflexiones acerca de lo segundo.

Creemos que nuestra inquietud, por el hecho de que los atentados puedan significar una barrera más,

rán esforzarse por ampliar la organización, por crear nuevas secciones en cada ciudad o pueblo de su país en cada lugar donde haya una juventud judía disponible. Vigilen cuidadosamente el trabajo de educación cultural y fundamental. Deben esforzarse por construir una Hajschará Jalutziana en una zona agrícola. Sean activos para el K.K.L.

Hacemos grandes trabajos para prestar ayuda a los restos de nuestro movimiento que queda en el continente europeo. Sabemos de la existencia de grupos del Dror activos en movimientos subterráneos,

a pesar de las horrosas condiciones de vida en Bélgica, Francia, Hungría, Polonia, etc. Los miembros de nuestro movimiento llevan el rol central en el trabajo dentro de la juventud en la labor de rescate y la batalla defensiva. Vivimos en la esperanza que la liberación de Europa del yugo de la bestia nazi, saque a la superficie del suelo grandes grupos de nuestro pueblo y por sobre el duelo de los muertos, la pena quemante por haber sido débiles y por nuestra sordera en la diáspora y con grandes deseos de reorganizar una vida libre e independiente, una vida de crea-

ción y trabajo en Eretz Israel. Se levantará un gran movimiento Hjalutz que romperá e inundará Eretz Israel con inmensa fuerza.

Con pena en nuestro corazón y con esperanza rogamos por el día en que los abrazaremos a todos ellos en nuestros brazos.

Queridos amigos: sed fuertes y dignos de las grandes tareas que el terror de estos días y la destrucción de nuestra nación han depositado sobre nuestros hombros.

Esperamos vuestra respuesta.

M. KLIGER

para la consecución de nuestras aspiraciones, es completamente justificada.

Recordamos que en una oportunidad en que Weizmann expuso ante la Comisión Peel, las aspiraciones sionistas, hizo alusión en una parte, a uno de los complejos judíos. "Cuando se comete en Londres un asesinato —manifestó— todos los judíos ruegan a Dios, temerosos ante posibles represalias, que el asesino no sea uno de su pueblo.

Contra este complejo, que se ha revelado frente al crimen político que ocasionó la muerte de Lord Moyne, es menester luchar con todas nuestras energías. El Ischuv es completamente ajeno a esas actividades delictuosas. El espíritu jalutziano que puso en evidencia su alta moral en la lucha contra las bandas árabes, está a mil leguas de distancia de los terroristas, importadores de gérmenes extraños. El judaísmo de todo el mundo, se siente completamente ajeno a esos crímenes. Entonces ¿de dónde proviene esa preocupación? ¿Es que también en la esfera de nuestro movimiento que pretende renovar la enferma psiquis del pueblo, y también en E. Israel, donde ha surgido esa sociedad nueva, nos hemos de dejar dominar por esos complejos? ¿Es que también en E. Israel, el judaísmo es responsable por los hechos de un o unos irresponsables? No podemos creer tal cosa.

Es probable que nuestros dirigentes crean que tales hechos pueden ser muy bien aprovechados, por aquellos cuyos intereses estén en pugna con nuestras aspiraciones, y que la potencia mandataria pueda esgrimirlos contra nuestras justas exigencias. Aquí está el quid.

Sostenemos que esas preocupaciones son superfluas. Y pensamos así, porque esos hechos no tienen sino una significación secundaria en la línea de acción que se ha trazado el Ministerio de Colonias, cuyo motor se halla accionado por resortes más profundos.

Tenemos dos caminos perfectamente definidos ante nuestras aspiraciones. El primero, es que la

potencia mandataria obre de buena fe y en consonancia con sus deberes y promesas, y con los principios de equidad. En este caso los incidentes nada habrán de significar. El segundo, que trate de perjudicar, en beneficio de sus propios intereses, la realización de nuestros objetivos. En tal caso usará de argucias y falsedades, invocará hechos existentes con miras maliciosas, o los inventará y los patrocinará como lo hizo con el problema árabe. Y en este caso, de nada valdrá que cada uno de los judíos de E. Israel y del mundo entero, sea un ejemplar de la perfección moral viviente, ni que to-

da nuestra obra haya sido realizada por medios leales y dignos. Y demostrarlo sería tiempo lamentablemente perdido.

Debemos rechazar pues, este nuevo problema que nos hemos gratuitamente endosado. Y aunque ello no nos aparte de nuestra firme posición contra los terroristas, tampoco debe traer consigo consideraciones que puedan turbarnos o detenernos en nuestra marcha, restándonos energías, que debemos dedicar totalmente a nuestra obra, que, pese a todo, habrá de realizarse.

M. JOSELEVICH

Bahía Blanca, diciembre de 1944

CON UNA MESIBA SE CLAUSURO EL PRIMER CURSO DE HEBREO EN NUESTRA ORGANIZACION

Con motivo de clausurarse el primer año del curso de hebreo del snif "Centro", los alumnos del mismo organizaron una íntima mesibá, en la que el maestro Abraham Waisman fué objeto de una calurosa y sincera expresión de parte de sus alumnos y compañeros.

Hizo uso de la palabra en dicha mesibá, el compañero Menajem en nombre de la Lischka Merkazit. Después de referirse detalladamente sobre las varias etapas que la Organización ha atravesado en sus casi 11 años de vida. Hizo recalcar que el aprendizaje del hebreo y del idish es parte integral de nuestra labor educativa. La DROR es una Organización que no vive solamente con el presente. Pensamos en el futuro, y nuestro futuro está íntimamente vinculado con los compañeros de Eretz Israel, que pese a todos los obstáculos siguen construyendo esta monumental obra que es la de un hogar para nuestro martirizado pueblo.

Subrayó el compañero Menajem que nunca hemos agasajado a nadie, y si nos hemos reunido esta vez, es porque quisimos expresar nuestra profunda satisfacción al ver que nuestros compañeros comprenden perfectamente el valor educativo del hebreo. Quisimos también expresar nuestro agradecimiento a la Histadrut Ivrit (Organización Hebrea), que nos ha posibilitado la realización de dicho curso, designando al maes-

tro Waisman para dirigir el mismo, y a todos los compañeros mayores, como el compañero Karp en Bahía Blanca, Babinder y Ketter en Tucumán, Lerman en Gra. Roca, Marmor en V. Aelina y a todos aquellos que prestan su desinteresado apoyo a la DROR, para que pueda realizar las tareas que se trazaron en la última Montaña.

En nombre de los alumnos saludó al maestro, la compañera Malka Goldstein, quien habló en hebreo e idisch. Expresó la compañía el ambiente camaraderil que reinaba durante la realización del curso. Muchas veces los alumnos se olvidaron que estaban con su maestro, porque el compañero Waisman logró conquistar a los alumnos y convertirlos en amigos.

Abriremos la esperanza —terminó diciendo la compañera Malka— que el próximo año, una vez finalizada la Moschavá, participarán mayor cantidad de compañeros en el curso de hebreo, y quizás sea necesario organizar dos cursos, para dar oportunidad a los compañeros que por diversas causas no pudieron asistir este año.

La Histadrut Ivrit delegó a sus miembros M. Maidanik y J. Rinkevich. El último hizo uso de la palabra en nombre de dicha Organización, refiriéndose a la vital importancia del hebreo para los compañeros de la DROR, quienes ya han demostrado su comprensión y seriedad

SALUDOS

Sábado, es el día de yeschivá en nuestro snif. Me dirijo al local y va en la puerta siento un gritería terrible, lo que me hizo pensar que dentro debía de haber una "batalla campal". Me apresuro a entrar y veo a todos los droristas, noarim y trofim, hablando cada uno por separado; pude captar apenas algunas frases sueltas: ¿qué vamos a llevar? ¿Cómo vamos a ir? ¿dónde vamos a ir (casi todos decían lo mismo y nadie contestaba a nadie). Llamo a un javer aparte para que me explique que pasa allí. Me dice que quieren hacer al día siguiente una haflagah, con eso me bastó para comprender todo. En medio de ese gritería se propone que vayamos al lugar donde se hizo la quinta Moschavá; enseguida todos están conformes y nadie discute ya. Nos ponemos de acuerdo donde nos encontraremos al día siguiente, bien temprano.

Ya es domingo, a la mañana. Poco a poco van llegando los droristas con sendos paquetes en la mano; al rato tomamos el tranvía, todos están ansiosos de llegar: los que participaron en la última Moschavá, para volver a vivir aunque sea un día, aquella hermosa vida; y los que no han participado en ella estaban más impacientes aún queriendo saber la causa de la ansia de los demás.

Por fin hemos llegado. Nos sa-

len al frente Leibale (el perro) y Antonito, éste último no sabe si estar triste o contento, nos emplea a preguntar por el cocinero, por Enrique Pam, por el jugador de River. (Torito le había dicho que ahí jugaba). Al rato se pone triste, nos cuenta que el arroyo había inundado el terreno y cuando se fué el agua, el patrón hizo aparejar la tierra; la noticia nos quitó alegría también a nosotros, eso significaba que ya no quedaban las canaletas de las carpas, ni la cocina, ni el puente de Hugo, ni el Maguen David, que los javerim se habían caído tanto en hacer en la tierra para el día de la inauguración de las Moschavá, ni... ¡ah, no! eso no podía ser, eso tenía que quedar, a la mayoría nos asaltó el mismo pensamiento, vacilantes nos acercamos al centro del bosquecillo y allí estaba, algo deshecho, pero estaba el mapa de E. Israel que tan bien habíamos grabado en la tierra. Instintivamente lo rodeamos y comenzamos a cantar; Antonito nos acompañaba: **A Roich Almigda...** (Al Rosch Hamigdal). Los altos eucaliptus anclados por el viento, el arroyo que se desliza suavemente la Naturaleza misma parecía que nos repitiera constantemente "Eretz Israel imborrable". ¡Qué hermosa realidad encierran esas palabras tan sencillas!...

Y así hemos pasado un hermoso

día de sol brillantísimo y de mucha alegría.

Los que conocen el lugar saben (y los que no, ahora lo sabrán) que delante hay una quinta de la Kehila de Rosario, y allí viene mucha gente a "pasar el domingo". Muhas de esas personas nos vinieron a visitar, las cuales contagiados con nuestras alegrías: discurrían gustosos con nuestros javerim en amables charlas.

Llegada la noche no podía faltar la Medurah, para finalizar la excursión: enseguida nos pusimos a juntar ramas, un compañero encendió los papeles que entre las ramas pusimos y al instante se elevaron las llamas al cielo, y nosotros nos sentamos alrededor y el **arum dem faler**, salió espontáneo de nuestras gargantas, allí sentimos igual que en las inolvidables noches de Moschavá, con qué ignotismo envuelve al ser esa canción... De pronto, cuando un javer iba a hablar, dando por terminada la haflagah, vemos que entre las sombras aparece el guardián que cuida la quinta, con un palo en la mano, se para en el centro: su figura quiétesca no dejaba de producir hileridad: se pone a gritar que le fiamos a quemar los árboles y un montón de cosas más, que nos obligaron a tapar nuestros oídos. No nos quedaba más remedio que tomar nuestras cosas e irnos; un poquito resentidos, pero droristas al fin, nos pusimos en camino cantando una marcha.

LEVI

Rosario, diciembre de 1944

para cumplir con su misión. El compañero Rinkevich compara esta intimidad mesiáica con las mesibot que realizaban nuestros padres y abuelos al terminar el estudio del Talmud. El Talmud nuevo termina de estudiarse. Una vez terminado su estudio se comienza de nuevo. Este ejemplo deben tomarlo los jóvenes de las generaciones mayores. No existe desidia para el libro. Uno de los ideales de la juventud debe ser el estudio, y confía —termina diciendo el compañero Rinkevich— que en la DROR, donde oímos cantar canciones que nos hace recordar al mundo jasídico, el estudio a la profundización en la cultura judía encontrarán su lugar apropiado.

El último en hacer uso de la palabra fué el maestro Waisman, quien en su característica manera de hablar, nos dió una clase más de verdadero compañerismo, de convivencia sincera entre el maestro y los alumnos. Dijo el compañero Waisman que en el ambiente de sus alumnos de la DROR, encontró el impulso tan necesario para cada maestro para poder enseñar. Durante los meses que duró el curso, pudo constatar que la DROR se encamina en el período de forjarse el camino nuevo, la búsqueda senda. El aprendizaje del hebreo también es una expresión de las búsquedas que llevan a los compañeros a pensar más en el futuro de Eretz Israel.

Es característica —dijo el compañero Waisman— del joven inteligente, su intranquilidad. En la DROR se nota esta intranquilidad, el afán de no sentirse satisfechos con el presente. El maestro se despidió de los presentes con palabras de emoción y espera poder volver el próximo año para nuevamente enseñar en este grato ambiente de camaradería.

Clausura la mesibá el compañero Menajem, respondiendo a los deseos expresados por los oradores e invitando en nombre de la Lischka Merkazit al compañero Waisman a visitar nuestra próxima Moschavá que realizará en Córdoba, y en la cual se conquistará, sin duda, las simpatías de los compañeros del interior.

MOISES SMILANSKY

ROMANOV

Su apellido era Romanov, igual que el apellido del Zar de las Rusias. Pero él no pertenecía a la familia de Su Majestad, sino que era uno de los primeros obreros agricultores del ischuv palestino, y a los cuarenta y tantos años trabajó con el azadón en los naranjales de Rischón Lezión.

Vivía en la casa de Tzvi Livontín. Era un edificio de dos pisos, que tenía un sótano al que se bajaba por el patio. Este sótano tenía una puerta que se dividía en dos: una mitad sobre el suelo y la otra debajo de él. También tenía dos ventanas que permitían penetrar al sótano una luz tenue.

El sótano mismo también se dividía en dos "cuartos". En cada "cuarto" había 4 pedazos de madera que servían de "camas" para los moradores, y una de las cuatro "camas" que había en uno de los "cuartos" pertenecía a Romanov.

Era un joven morocho, ancho de espaldas, de ojos y cabello negro y un brillo de picarilla se notaba en su mirada. La verdad es que la gente decía que era un picaro y un poco peñista y llevaba además otro nombre: "socialista". Era el primer hombre de la población que gozó de ese apoyo. Y logró este objetivo no por sus hechos, ya que no anhelaba ni preparaba revoluciones, sino por su forma de hablar. Siempre llevaba su imaginación a los tiempos, cuando no había ni lobos ni ovejas, ni altillos ni sótanos, sino que todos los hombres del mundo tendrían para comer.

Por ahora, él mismo no tenía que comer.

En la misma casa —el sótano— donde Romanov habitaba y cuyo

dueño ocupaba el segundo piso, había un "restaurant" donde los clientes comían media porción de "carne" o una porción completa de "sopa". Concurrían aquí, en su mayoría colonos solteros. Pero Romanov no se pudo permitir tal cosa. Lo que ganaba no alcanzaba para tal "prepuesto". La comida consistía por la mañana y por la tarde en pan y cebolla que "tragaba" en el naranjal mismo y por la noche, cuando volvía a su "cuarto", comía un pedazo de pan con pescado salado. Los sábados comía con otros compañeros "algo caliente" en la casa del paadero de la colonia.

Romanov era muy amigo de los colonos jóvenes y de los maestros de Jaffa. Todos juntos soñaban acerca del Hogar Nacional para el pueblo judío. Junto con ellos fundó un "Keren Kayemeth" que tenía como fin: comprar tierra y venderla en parcelas a los judíos que comenzaban a trabajar. Para facilitar el pago, se abonaba la correspondiente suma en cuotas. Además de fundar un "Keren Kayemeth", Romanov y sus amigos escribían cartas a los jueces del galuth y trataban de despertar a las masas de su apatía. En la noche del 7 de Adar de 5649 (1888) "festejó" junto con Arón Aisemberg la con-

La mazkirut del "DROR" en Eretz Israel nos envió un libro del renombrado escritor hebreo Moisés Smilansky, titulado "La familia de la tierra". Describe Smilansky en este libro, a los primeros jalutzim que llegaron a Eretz Israel de diversos países de Europa para trabajar la tierra. El siguiente capítulo de "La familia de la tierra" fué traducido del hebreo para VANGUARDIA JUVENIL por el compañero Ma-

tratación entre Yehosbura Jankin y A. Rok la venta de las tierras de Daren. Los dos volvieron después a pié, con lluvia y viento, de Jaffa a Rischón Lezión con un estado de ánimo elevado... Cuando llegó a la colonia, se puso muy nervioso, pues se acordó que, aún después de un acontecimiento tan importante tiene que volver a acostarse sobre los maderos del sótano...

Mucho tiempo no vivió Romanov en el sótano... Lo abandonó, se fué de Eretz Israel y deambuló por varios países. No ocurrió esto por las porras romodidades que contaba en el sótano, y tampoco por detalles de su visión de justicia, sino por un motivo completamente distinto... El alma del hombre es una estirpe...

De sus primeros días en Eretz tenía un amigo, un obrero igual que él, joven, fuerte, lindo y recto. Antes trabajó en los naranjales de Rischón Lezión. Después se fué a Vadi Janin (allí tenían los beduinos rebaños de ovejas), quería aprender a ser un pastor. Lo aprendió rápidamente y también logró tener unas ovejas propias, pero murieron... Al ocurrirle esto, se fué de Eretz Israel y se dirigió a... Australia.

Nuestro fraternal saludo a la HISTADRUTH HAOVDIM en su 24º aniversario. Augurámosle éxito en su formidable tarea en pro de la liberación social y nacional del pueblo judío. Asociación "Amigas de la Histadruth Haovdim" SANTA FE

El Centro Rosario de la Poale Sión - Zeire Sión se adhiere al homenaje que la Juventud DROR realiza a la HISTADRUTH HAOVDIM por el 24º aniversario de su fundación.

El Hanoar Haoved cumplió 20 años de vida

La juventud de la Histadruth, Hanoar Haoved, cumplió hace tres meses 20 años de vida. Se fundó en Sucot 5685 (1924), cuando tres decenas de muchachos que representaban a 300 jóvenes, se reunieron en Tel Aviv y echaron las bases para el movimiento, que es en realidad el primer movimiento juvenil en Eretz Israel. Sus fundamentos eran y son: un movimiento general y abierto para todo joven trabajador, sin excepción de edad, comunidad y desarrollo. Un movimiento que se preocupa por los estudios de los compañeros trabajadores, y lucha por el mejoramiento de las condiciones del trabajo y su nivel de vida. Educa el Hanoar Haoved a sus miembros en el espíritu del sionismo laborista. Cada compañero pertenece al Hanoar Haoved, en forma personal, sin ninguna clase de diferencia entre un joven u otro. Los compañeros son libres en su forma de pensar y en forjar la forma de su vida en el futuro, ya sea en la ciudad o su ingreso en las colonias, en las tres formas: el moschav, la kvutzá o el kibutz. Al llegar a la edad de 18 años, los compañeros pasan a ser miembros de la Histadruth Haovdim.

Hoy cuenta el Hanoar Haoved con 13.000 afiliados. Su labor diaria consiste en: mejorar las condiciones de trabajo de los jóvenes, preocupación por su perfeccionamiento profesional, dar a conocer las ideas del sionismo laborista, enseñar el idioma hebreo y su cultura, y además una vasta labor que tiende a educar a los jóvenes de la ciudad hacia la hajschará y a construir su futuro en la hacienda agrícola.

El Hanoar Haoved ha construido en sus 20 años de vida una serie de colonias agrícolas en las cuales viven más de 30.000 judíos. Y estos ischuvim se encuentran en los límites de Eretz Israel, Manara y la kvutzá "Hasoldim" en la Galilea superior, Revivim y Bet Esche en el sud; ischuvim marítimos y pescales —Keysarí, Jutta y Guinosev; ischuvim cerca de las moshavot— Naán y Hadassa; ischuvim en las montañas —Gvaot, Ze'á y Porí. En total son 21 ischuvim que reciben los jóvenes palestinos y esperan la alía de sus jóvenes hermanos del galut.

Dicho movimiento ha organizado una red de colegios nocturnos, en los cuales los jóvenes de la

ciudad y del campo obtienen nociones generales y populares. Existe también una red de colegios para el perfeccionamiento profesional. Ha redactado un código de trabajo para muchachos, ha organizado oficinas especiales de orientación profesional, y ha educado una generación de obreros jóvenes y entusiastas; 2.000 compañeros del Hanoar Haoved se movilizaron para el ejército, marina y campamentos de trabajo.

El vigésimo aniversario del movimiento fué festejado en Tel Aviv con un gran congreso juvenil, al cual concurrieron 5.000 compañeros y compañeras de todo el país.

A LOS DRORISTAS DE TODO EL PAIS

La aspiración de fundar un "Dror" aquí en la Colonia General Roca, Río Negro, nació por inspiración lógica de un grupo, pequeño aun pero con miras de progreso y aumento, que no puede ni debe mantenerse apático a tantos acontecimientos que comueven al mundo. No podemos menos que solidarizarnos con los judíos que sufren en los horrores y matanzas del verdugo nazi; ni menos ocultar nuestra alegría por el movimiento Sionista, hoy en los umbrales del éxito, que tiende a materializar una aspiración milenaria: crear el Estado Judío.

Dejar pasar indiferente estos acontecimientos y no prestarles la atención y el apoyo que merecen, es caer en un escepticismo que no concuerda con los principios de nuestra juventud, dinámica y llena de bríos. Es por ello que resolvimos encausar nuestro sionismo por un camino definido, para así luchar con todos ustedes, javerim, droristas, por un ideal renovador y jalutziano.

Consideremos un eslabón más en la cadena Drorista para compartir vuestras inquietudes y aspiraciones, y una pieza para la gran máquina que gesta el ideal de redención. Javerim, Droristas: Los saludamos con el más cordial: Fraintschaft!

JACOBO KASPIN

Colonia General Roca

El propietario del mencionado "restaurant" tenía una parénta, una bella chica. Era famosa en todo el ischuv. Había jóvenes que venían a comer una "porción", para así tener la oportunidad de mirar a la joven... Romanov no tenía dinero para comer "porciones" pero sí pudo observar a la joven y suspirar por ella en silencio. También su amigo, el pastor, la miraba siempre y sufría...

Colonos ricos y los más altos em-

pleados de la Administración la perseguían. Pero ella era muy "orgullosa" y hacía como si no los viese.

Está demás decir que en esta situación ni pensaba en los dos "obreritos" que sufrían por sus sentimientos... Hay personas que dicen que la joven fué el motivo de la ida del primero a Australia y del pesimismo del segundo...

Después de unos años, en una hermosa mañana volvió el pastor de

Australia vestido de gala, y en su bolsillo... una libreta de cheques. Poco tiempo transcurrió y volvió de nuevo a Australia, pero esta vez, no solo. La orgullosa y bella joven lo acompañaba...

Romanov no estuvo mucho tiempo en Riachón Lezió. Desapareció sin dejar dicho nada. Años después llegaron noticias que los dos amigos fallecieron: uno en Australá, lleno de capitales, y el otro en la pobreza, fuera de Eretz Israel.

EL APORTE DE BER BOROJOV A LA IDEOLOGIA SIONISTA

A pesar del tiempo transcurrido desde su fallecimiento, la figura y la obra de Ber Borojov no han sido aún apreciadas debidamente en todo su alcance, tanto en su calidad de manifestación extraordinaria del genio del pueblo judío, como en cuanto a su aporte a la ciencia judía y muy especialmente a la fundamentación ideológica del movimiento sionista. Es posible que ello haya ocurrido así en virtud del hecho de que nos encontramos en pleno desarrollo del proceso que él ha previsto y señalado, estudiando su trayectoria, y que falta todavía la perspectiva histórica indispensable para avaluar sin pasión partidista la trascendencia de sus afirmaciones. La obra de Ber Borojov es el patrimonio de todo el movimiento renacentista, de todo el pueblo judío, y sólo a la mencionada carencia de una perspectiva histórica, o una mala fe evidente, puede atribuirse la pretensión de hacer reducir su rol como teórico del sionismo obrero únicamente. Efectivamente, fué uno de los que colocaron las bases ideológicas del sionismo obrero, uno de los abanderados más destacados e inflamados de nuestra causa, pero su aporte para la dilucidación de los problemas relacionados con el sionismo ha sido tan grande que sobrepasa los límites del movimiento por él creado, ya que muchos de los que combaten al mismo nutren su fundamentación ideológica sionista en las premisas formuladas por Ber Borojov aun sin saberlo precisamente.

¿Cuál es ese aporte de Borojov a la ideología sionista? Podríamos definirlo en pocas palabras diciendo: Borojov ha encontrado las causas objetivas que conducen necesariamente a la realización del sionismo. ¿Qué significa esto? Veamos. El sionismo nació como movimiento renacentista, nutriéndose como tal del romanticismo común a todos los movimientos nacionales, que parten de la voluntad subjetiva de los pueblos y de los individuos de restaurar una vida nacional que ha sido truncada en virtud de circunstancias exteriores. La nostalgia a Sión incubó al movimiento sionista y también le dió las características fundamentales que todo movimiento romanticista tiene: impotencia para la acción; limitación a reducidos círculos de intelectuales y literatos o, en el caso nuestro, a hombres de la clase media que no poseen el ímpetu histórico necesario para realizar una transformación tan profunda en la vida judía como la que postula el sionismo.

Es verdad, Pinsker y Herzl han intentado sentar aquellas circunstancias objetivas que obligan al pueblo judío a resolver su problema por medio de una concentración territorial en Eretz Israel, pero lo han hecho refiriéndose únicamente a las condiciones exteriores que rodean la vida judía en el galuth, sin desentrañar las tendencias propias de esta vida y el proceso lógico de su desenvolvimiento interno. Partían de una concepción pesimista y estática en cuanto al mundo no-judío, aleccionados por la experiencia histórica, en el sentido de que cualesquiera que fueran los cambios ocurridos en el mundo la condición judía sería eternamente la misma. Pinsker, en el Congreso de Katowitz, intentó también hablar de

la anormal estructura económica del pueblo judío como factor de su debilidad, pero no llevó el análisis a sus últimas consecuencias, tal vez, porque como médico profundamente influenciado por las teorías biológicas de nuestra época veía en todas partes enfermedades de carácter psíquico-orgánico.

Mas, el primero en realizar un análisis científico y objetivo de la estructura social-económica de la vida judía en el galuth, de sus tendencias propias, de la inevitabilidad de la solución sionista no sólo por la presión de las circunstancias exteriores o de la voluntad subjetiva de los hijos idealistas del pueblo judío, sino por la lógica férrea del proceso histórico judío, fué Ber Borojov. Transformó así el sionismo de una utopía en una ideología científica y a los sionistas en los servidores concientes, abnegados y convencidos del proceso histórico judío.

De esta manera se amplió la base social del sionismo que pudo convertirse en un movimiento de masas y realizar la más grande revolución en la vida judía. Por eso también vemos sucumbir todos los idealismos que fueron contemporáneos con el nacimiento del sionismo: toranise se estrellaron contra la roca de la historia judía al pretender marchar en contra del proceso histórico. Su estudio, por lo tanto, debe ser una de nuestras preocupaciones fundamentales.

¿Qué servir al proceso histórico significa enormes sacrificios y un idealismo a toda prueba? Ahí está la generación de los jalutzim para demostrarlo. Su obra es un monumento a Ber Borojov. VATIC

Nosotros en el Mundo

EN UN MUNDO EN LLAMAS

Tarea difícil es pensar hoy en día. Se presentan tantos interrogantes en nuestra vida que a veces decíamos estar lejos de nuestra propia mente y no sentir todo el peso de las preguntas que nos asaltan... Los grandes acontecimientos históricos son como revoluciones de la naturaleza: trastornan. Somos espectadores, y actores, de un mundo que vive en una terrible confusión política, económica, social y cultural. Todas esas revoluciones que aparecen ante nuestros ojos en la Europa liberada no sabemos qué significan. Y menos aún entendemos el por qué del trágico rol que el destino le hace desempeñar a nuestro pueblo en medio de ese mundo tan lleno de convulsiones.

Probablemente ese caos, esa confusión, tiene un sentido, una base. Y nada logramos con querer huir de ella. También las derrotas tienen su valor. Aprendamos de ellas. Nosotros, los jóvenes que iniciamos recién nuestro deber en la vida, debemos aprender la lección que nos traen los cataclismos mundiales mucho más que nuestros padres, ya que ellos tienen sus ideas cristalizadas e inmovilizadas. Hagamos más caso a nuestra propia conciencia, al afán de vivir que sentimos, busquemos el camino por nuestros propios medios.

En nuestra Organización se habla mucho de autoeducación y de auto-realización. Damos mucha libertad de pensar a nuestros compañeros mayores. Esta libertad es un signo de confianza. ¿Cuántos hay entre nosotros que saben apreciar esta confianza?

En medio de un mundo sacudido por tantos golpes, apelamos a nosotros mismos y nos decimos: Seamos inquietos, aprendamos las lecciones de la vida y de los libros; es necesario desarrollarse física y espiritualmente. Si durante tantos años hemos hablado de autoeducación y de auto-realización, es muy posible que esté acercándose a pasos gigantescos el momento en que tengamos que pasar de la teoría a la realidad. La teoría fué forjada todavía por Herzl, por Bórojev, por aquellos que sentían la fuerza de la visión. La realización es tal como la vemos hoy.

Un "Dror" para 2.000 millones

Me han encomendado una misión importante: ir a La Plata, encontrarme allí con un grupo de nuevos compañeros y explicarles qué significa "Dror". ¿Cómo podría explicarles en un solo día de una hora lo que es "Dror"? Me senté con los muchachos y les dije:

—"Dror", en hebreo, significa libertad. ¿Quién de nosotros no desea libertad? No hay nada que discutir al respecto. La libertad no puede ser individual sino de la sociedad, pues la felicidad de cada uno de nosotros está íntimamente ligada con la felicidad de los demás. A mí me será permitido gozar de mis derechos solamente cuando los demás también gocen de los mismos derechos. Existen, pues, intereses colectivos; lo que nosotros llamamos *koutza*.

Pues bien. Hay en la vida dos formas de movilización. Una es, por ejemplo, cuando en tiempos de paz se le enseñan al soldado en forma sistemática sus deberes; y hay otra movilización, en tiempos de guerra, en que no hay tiempo para darle al soldado una instrucción sistemática sino que es necesario indicarle breve y rápidamente sus deberes.

Nosotros, los judíos, nos encontramos hoy en tiempos de guerra. Todo el mundo se interesa por nosotros, como si fuéramos iguales en número al pueblo chino, por lo menos. Sumábamos apenas 16 millones de almas antes de la guerra. Según cálculos optimistas, ya han sido exterminados en Europa unos cuatro millones de nuestros hermanos. En el mejor de los casos, nuestro número ha sido disminuido a doce millones. Y pensemos un momento: ¿Existe razón para que 2.000 millones

de almas vivan constantemente preocupadas por 12 millones?

El "Dror" no es, pues, una entidad cuya preocupación sea meramente nuestro pueblo. Al mismo tiempo que pensamos en los judíos nos preocupamos también de todo el mundo. Y para ser capaces de preocuparse por todo un mundo tan grande, ya es necesario pensar. Pensemos la tarea: Cada uno de nosotros, además de preocuparse por su trabajo, por sus padres, por sus estudios, debe preocuparse por la felicidad de 2.000 millones de almas. ¿Qué les parece la tarea?

Y nosotros, la juventud, no obstante nuestros defectos, debemos comprender que para una tarea tan importante es difícil hallar profesores capaces. Debemos aprender solos, debemos ser autodidactas. Pero algo más: cada uno de nosotros tiene su momento de debilidad, en que se olvida de sus deberes y comete errores tanto en su comportamiento como en sus hechos. El primer paso para conquistar un gran ideal es pensar en sí mismo: autocontrol.

No sé si hay derecho para que yo les diga esto. Pero, mis queridos compañeros de La Plata, si ustedes han de pensar que venga a hablarles alguno que tenga la conciencia tranquila, nunca saldrán ustedes de sus sombras...

Autoeducación, autocontrol, auto-aprendizaje. Tres preceptos que definen al buen drorista.

Un compañero me respondió que todo esto lo sabía de antemano; pero hay veces que uno piensa y trata de ocultar sus propios pensamientos...

¡No ocultemos, seamos valientes, nosotros, jóvenes, que levantamos el "Dror" para 2.000 millones de seres!

ARTZI

LA REDACCION CONTESTA

Trota S. Capitol. — La guerra entre Inglaterra y los Estados Unidos de Norte América comenzó el 1 de junio de 1812. Aquel día se acercaron por primera vez a las costas de Nueva York, Baltimore y Washington los acorazados ingleses.

Pero la revolución de las 13 colonias americanas contra los ingleses se produjo mucho antes, te confundes al juntar estos dos acontecimientos.

La revolución prodújose en el

año 1777 y como consecuencia de la misma, las 13 colonias rebeldes formaron lo que luego sería los Estados Unidos. Al comienzo de la guerra ya existían cinco estados más, quiere decir que contra Inglaterra lucharon 18 Estados norteamericanos.

A tu segunda pregunta: los judíos fueron expulsados de Inglaterra en el año 1290. Volvieron a tener sus derechos en dicho país en el año 1753.

WEIZMANN Y EL MOVIMIENTO JALUTZIANO

El mundo judío celebra actualmente jubilosamente el 70 aniversario del natalicio del Dr. Chaim Weizmann, presidente de la Organización Sionista Mundial, que es, sin duda alguna, una de las figuras más destacadas del judaísmo contemporáneo. Es propicia, por lo tanto la ocasión para señalar aquí los rasgos más importantes de su personalidad, de su orientación en el movimiento sionista y del vínculo que existe entre Weizmann con el movimiento jalutziano y con el sionismo obrero.

La carrera sionista de Weizmann comienza ya en los primeros congresos, allá en las postrimerías del siglo pasado, cuando la nave del movimiento renacentista se halla capitaneada por Teodoro Herzl, el visionario de la restauración política de Israel. Su actuación se inicia, entonces, con una disidencia con una controversia ideológica que un grupo de jóvenes sionistas plantean contra el líder venerado por todos y considerado el símbolo mismo del movimiento.

Theodor Herzl, vuelto al judaísmo en virtud de un complejo proceso psicológico, en el cual la miseria de los judíos es uno de los factores predominantes conjuntamente con la presión antisemita, arde de impaciencia por realizar cuanto antes la totalidad de la visión mesiánica del retorno judío a Eretz Israel. La manera más rápida de obtener el objetivo la ve en las negociaciones diplomáticas con las diversas potencias y gobernantes cuya actitud pueden ser importantes para el destino de Eretz Israel, deteniendo en tanto la obra coloniza-

dora proyectada, de esta suerte, toda su labor y todo su empeño a conquistar los factores exteriores y hacia la acción diplomática, ya que no se podría tratarlos al carro de la obra sionista. Esta orientación de la labor trae de inmediato algunas consecuencias para el movimiento sionista que podrían tener resultantes graves. En primer término, atando toda la atención del movimiento polarizada hacia la acción diplomática, ya que no se podría tratar en aquel entonces de agitar la opinión pública en favor del sionismo, porque se influencia no pesaba en las decisiones gubernamentales o era contraproducente, (se creía entonces que era más urgente conquistar la simpatía de los gobiernos y no la de los pueblos; por lo menos esta era la concepción general, efectivamente errónea, aunque no en la medida de lo que hubiera sido hoy) era forzoso que dicha actividad se concentrara en muy pocas manos, o para hablar más claro, en las manos de Teodoro Herzl, que muchas veces, en virtud de la índole misma de las negociaciones no las podía hacer públicas, ni informar de ellas detalladamente al movimiento en su integridad. Por lo demás, las gestiones diplomáticas significaban muchas veces determinadas actitudes frente a gobiernos y partidos políticos, por lo cual podía quedar comprometida la situación u opinión de ciertos grupos y comunidades, por lo que —a pesar de lo antedicho— existía una presión por conocer todas las gestiones herzlianas. Herzl, a su vez, como que estaba dando los primeros pasos de las labores diplomáticas sionistas, temía los fracasos y más aún temía la repercusión que los mismos podían tener en el seno del pueblo que vivía con la visión plena de la realización íntegra e inmediata del sionismo. Temía defraudar la leyenda que el pueblo había tejido en su torno.

De esta suerte el movimiento adolecía de una falta de democracia, aunque todos tuvieran una ré profunda en el conductor. Pero la rebelión de la juventud de entonces, no se refería únicamente al aspecto que acabamos de señalar. Como consecuencia de esta política el movimiento sionista resultaba anémico y fatalmente debía, más tarde, ser también huérfano del calor de las masas: por un lado estaba la gran visión del retorno a Eretz Israel y por el otro una tensión política, ya que no se puede hablar de una actividad política, y de una gestión diplomática realizada por un hombre provi-

dencial, pero por un solo hombre o por un núcleo sumamente reducido. Entre ambos polos, donde se hallaba el grueso del pueblo judío, había un vacío absoluto. ¿Cuánto tiempo podía durar esa tensión, sin una labor concreta para cada hombre y para cada hora? ¿Bastaba la acción diplomática, o era indispensable realizar un profundo proceso educativo que abarcara a todo el pueblo judío? ¿Se podía confiarlo todo en el éxito de las gestiones diplomáticas, que en el último término no dependen ni de nuestra habilidad ni de la justicia de la causa que defendemos, sino de una serie de circunstancias absolutamente independientes de nuestra voluntad y

La obra práctica y concreta en Eretz Israel, es la única garantía para el éxito de las gestiones y de luchas políticas del sionismo. Esta es la tesis de Weizmann, de acuerdo a ella se han formado sus amistades y enemistades políticas dentro del movimiento sionista. De ahí también su vinculación con el movimiento jaltuziano.

Hay, al realizarse las celebraciones con motivo de su 70 natalicio, algunos devotos admiradores de Weizmann, —a quien también nosotros apreciamos y admiramos, quieren atribuirle todas las glorias posibles o imposibles, sin darse cuenta de que con ello reducen los alcances de su personalidad en lugar de acrecentarla, porque Weizmann no necesita de las glorias ajenas. Una de estas glorias es que Weizmann sería el creador del movimiento jaltuziano, o del "verdadero jaltuzismo". La verdad es muy distinta, que sin embargo en nada disminuye su personalidad.

El jaltuzismo, nos referimos en verdad a la época pre-jaltuziana de la llamada segunda alí, nació de esta tensión de la cual hablabamos antes, que condenaba a la inacción absoluta y a una espera desesperada a aquellos inquietos jóvenes judíos que deseaban participar en la realización del sionismo, y que veían el profundo abismo que existía entre la visión que palpataba en su corazón y la realidad palestina y deseaban tender un puente entre ambas formada por sus propias vidas, por su propio sacrificio. La situación se hizo más trágica aún, y el abismo aún más doloroso,

de nuestra acción? ¿No sería necesario, tal vez, proseguir en forma intensa planificada la obra concreta en Eretz Israel para crear así el puente entre la visión política y la realidad? El sionismo, temían los jóvenes, podía tener de otra manera, la suerte de los movimientos mesiánicos de tan trágico recuerdo en la vida judía.

Así nació la "fracción democrática" uno de cuyos creadores era el joven Chaim Weizmann. En su ideología ya se esbozó la orientación ideológica y la fundamentación del sionismo sintético que fué la guía de la labor de Weizmann a través de toda su trayectoria de conductor sionista.

después del fallecimiento de Herzl cuando desapareció el portador visible de la visión mesiánica y comienza la época de los "pequeños días del sionismo". Una intuición genial y profética lanzó entonces a las playas de Eretz Israel a los primeros jaltuzim de la segunda alí. Con sus cuerpos formaron el puente entre la visión y la realidad: con su esfuerzo crearon en Eretz Israel una nueva realidad judía, que fué luego la base fundamental de nuestras exigencias políticas.

Durante largos años sus esfuerzos y su sacrificio fueron ignorados por el movimiento sionista oficial, que se debatía en una controversia estéril entre prácticos y políticos y, esperando la gran hora. Weizmann fué de los primeros dirigentes sionistas que entrevió la importancia extraordinaria del esfuerzo jaltuziano como instrumento de la realización sionista integral y así creó su vinculación sólida y permanente con el movimiento obrero en Eretz Israel, a pesar de que más de una vez sus actitudes políticas frente a la potencia mandataria no respondían a los sentimientos y al impulso de nues-

tro movimiento. Weizmann supo dar al movimiento jaltuziano la categoría que el mismo merecía tener dentro del sionismo, porque reconoció en él al instrumento de la redención.

No creemos necesario señalar aquí las etapas de la trayectoria de Weizmann que marcan su carrera sionista desde la Declaración Balfour, porque son ampliamente conocidas. Su vinculación con el movimiento obrero se ha consolidado aún más, por cuanto frente a las actitudes irresponsables de elementos históricos en el pueblo judío, se ha coincidido en una reacción idéntica en una reacción histórica. Frente a la terrible tragedia judía es indispensable seguir construyendo el puente entre la realidad y la visión redentora, sobre el cual se puede marchar firmemente en pos de los ideales anhelados y que forma la única base estratégica firme e inconvertible para erigir nuestras demandas y luchar denodadamente por la realización inmediata del sionismo con la erección del Estado Judío en Eretz Israel.

A. ZISKIND

Nuestro fraternal saludo a los camaradas de la HSTA-DRUTH HAOVDIM, en el 24º aniversario de su fundación.
ORGANIZACION KADIMA (Córdoba)

Donación

Peletería "AMALIA"

Nazca 1911. — U. T. 59-2062

Para reparaciones de receptores de todas marcas y artefactos eléctricos, llame a:
"RADIO ELECTRA"
Avenida Freyre 2578
Santa Fe

Informe de la Majleket Hakranot

De acuerdo con una resolución tomada en la última Moatzá del Dror, se ha constituido en la Lischka Merkazit una Majleket Hakranot (Departamento de fondos) integrado por los javerim Elbaum, Fiszelson y Iollak, en calidad de Mazkir, Guizbar y Javer Hamajlaká, respectivamente.

A cargo de esta Majaká está la dirección de todas las tareas relacionadas con el Keren Kayemet, Keren Hayesod, ayuda a las víctimas judías de la guerra y reconstrucción y campaña de Amigos de la Histadruth.

Previamente a la intensificación, mediante un amplio plan de los trabajos en pro de los fondos mencionados, dedica la Majaká toda su atención a la muy importante tarea de coordinar y centralizar la acción de todos los Snifim del país, y llevar un estricto control de todo lo relacionado con esta rama de nuestras actividades.

Estando aún en desarrollo esta etapa que, pese a las dificultades para estar en contacto continuo con los Snifim, se lleva a buen término, este informe no será completo, pero reflejará en parte, lo realizado por nuestra Histadrut en este terreno. Abarca el informe los meses de setiembre, octubre y noviembre.

SNIF BAHIA BLANCA

El Snif está representado en el Comité local del K. K. L. por cuatro javerim: Secretario, Secretario de actas y dos javerim en la comisión de alcancías.

El vaciado de alcancías está exclusivamente a cargo de los javerim del Dror. También se encargaron los javerim de la repartición de felicitaciones de año nuevo.

Se han realizado colectas en fiestas y casamientos con buenos resultados.

Las cifras resultantes de dichas tareas, son las siguientes:

Vaciado de alcancías	\$ 115.55
Colectas fiestas y casam.	" 58.—
Felicitaciones	" 29.60
Total	" 203.15

El Snif ha tomado parte en la campaña del K. Hayesod realizando la "Jornada de Sacrificio", contribuyendo los javerim con la suma de \$ 25.

La Vaadat Hakranot está constituida por los javerim Raquel Kupershi-Mazkirá, Oscher Samler, Guizbar y Clara Joselevich, javerat havaadá.

SNIF CENTRO

Se ha constituido la Vaadat Hakranot integrado por:

Rosa Mermelstein.

Rubén Najimov

Silvia Elbaum.

Se ha realizado la distribución de felicitaciones de año nuevo, sin alcanzar, por diversas causas, el nivel de años anteriores; la suma recolectada fué de \$ 125.

Se lleva a cabo la campaña de repartición de alcancías habiéndose distribuido hasta el momento 200.

SNIF ROSARIO

Se han visto reducidas últimamente las actividades en pro de las Kranot debido en gran parte a que los javerim del Snif son estudiantes, no teniendo, por los preparativos para los exámenes, tiempo disponible.

Otra causa, y no menos importante, es la inactividad casi completa del Comité Local del K. K. L.

Sin embargo, han tomado parte los javerim en la acción de Tischri, recolectando la suma de \$ 40.50.

Preparan, para el día 23, una fiesta de Jánuka, la cual se realizará en la quinta de la Asociación Israelita. Lo recolectado en la alcancía se entregará en calidad de "Jánuka Guel".

Conciertos especiales para el HANOAR HAQVED

Hace más de 6 años que la orquesta palestinese dedica conciertos especiales para los jóvenes de 12 a 18 años. La influencia de estos conciertos se hace notar mucho en la educación musical de la joven generación.

Cada temporada la Sinfónica organiza conciertos sobre un tema designado, como, ser: música clásica, música romántica o música popular de los distintos pueblos.

Los jóvenes oyentes se acor-

tumban a escuchar y a comprender y la dirección de la Sinfónica hace notar el constante progreso que se siente con cada concierto realizado.

De vez en cuando se realizan encuestas entre los escuchas, para saber cuál música le agrada más. Hay que subrayar que la mayoría de los jóvenes prefieren las creaciones de Beethoven, Mendelsohn y Brahms.

La Sinfónica de Palestina que es una creación nacional de primer grado, se preocupa mucho

por la organización de los conciertos. Pero como dichos conciertos se organizan en su mayoría para las horas de la tarde la juventud del Hanoar Haoved no puede asistir. Se ha pensado pues en organizar conciertos especiales para la juventud trabajadora.

Según lo anunciado por la dirección de la Sinfónica, en breve se organizarán reuniones especiales con los jóvenes para hacerles conocer la forma y el estilo de las creaciones de los grandes compositores.

SCHOLEM ALEIJEM

No fué Scholem Aleijem, con su original modo de escribir, como Peretz, Abramovich y otros un autor para un círculo seleccionado de personas instruidas. Sus obras interesan por igual a los doctos y a los ignorantes, a los encumbrados y a los humildes.

El carácter de sus libros es una burla de los modales típicos de sus hermanos, una caricatura de sus miserables vidas. Pero esa caricatura está tan bien hecha, en una forma tan humana y cordial a la vez, que los mismos burlados no pueden menos de sonreír al ver descriptos sus propios defectos.

A decir verdad, es S. Aleijem el menos literato de los escritores judíos, pero es el más humano y el que describe con más naturalidad sus escenas.

He ahí, porqué cautiva al lector con su enorme bondad, con su estilo popular, su lenguaje tan natural y, sobre todo, con ese humorismo suyo y su modo de burlarse de sus protagonistas sin herirlos en lo más mínimo cualidad que muy pocos escritores poseen.

Sus muchas obras tienen la fuerza de atraer a sí al lector, pues ¿quién no se siente emocionado al leer la descripción que hace de las calles fangosas de Kasrilevke, de sus habitantes torturados por el espectro

del hambre, pero siempre optimistas y alegres? Atraído se siente uno al leer sus obras: Tevye der miljiker, Menajem Mendel y tantas otras. Mientras existen judíos que leyendo el idisch, sepan apreciar el valor de lo verdaderamente bueno, Sholem Aleijem y sus valiosas obras vivirán junto a ellos, como los legados de uno de los más grandes escritores que tuviera el pueblo de Israel.

Sarita Klarman, Schijvat Tzofim. — Moisés Ville, Diciembre de 1944.

Fábrica de Carteras y Billeteras
EXPORTACION
de MARCOS KAPLAN
DORREGO 911-13 U. T. 54-4065 BUENOS AIRES

De las tareas pertinentes a las Kranot se encarga la javera Lidia Epstein.

SNIF MOISES VILLE

Toma parte el Snif, activamente, en todas las tareas relacionadas con el K. K. L.

Los javerim han participado con éxito en la campaña del Keren Hayesod contribuyendo con la suma de \$ 62.

De las tareas en pro de las Kranot está encargada la javera Rebeca Kohn.

SANTIAGO DEL ESTERO

Cooperando con el javer Rosenberg, encargado de las Kranot en la ciudad de Santiago, realizan los javerim del Snif diversas actividades para las mismas. Tomaron parte en varias acciones recolectando la suma de \$ 80.

SNIF SANTA FE

Integran la Vaadat-hakranot del Snif los javerim Schorr-Mazkir, Blatberg-Guizbar y Finkelstein, Javer-saavada.

El Snif ha participado activamente en la campaña "Lamrot Hakol" conjuntamente con el C. J. Sionista y el Ateneo S. Universitario. La acción entre la juventud se proclamó en un acto en el cual hizo uso de la palabra un javer del Dror. Todos los javerim han contribuido en la campaña.

En el trabajo de vaciado de alcancías, el 75 % de los participantes fueron javerim del Snif.

En el festival de Jánuka que realizó el Comité Local del K. K. L. el día 17 del etc. hizo uso de la palabra el javer Isaac Lerer.

Invitado por la Sociedad Sionista, el Snif participará en la acción de homenaje a Weitzman.

SNIF TUCUMAN

El Comité Juvenil del K. K. L. realizó la entrega y vaciaje de alcancías; los javerim menores del Snif han recolectado más de \$ 100.

Los javerim mayores tomaron parte activa en varias reuniones festivas realizando remates y colectas para el K. K. L., reuniendo la cantidad de \$ 200.

El Snif toma parte en el Comité Juvenil del K. H. Lo recaudado por nuestro javerim en la campaña pasa de los \$ 70.

En los días entre Rosch Haschaná y Tom Kipur los javerim repartieron felicitaciones y almanaces.

Los javerim Lili Fischelzon y Saia Sirovich de las Schijvot "Tzofim" y "Noar" respectivamente, presentaron trabajos orales y escritos sobre K. K. L. y K. H. Además, entre todos los javerim, confeccionaron un mapa de Eretz Israel cubierto con estampillas de K. K. L.

Se realizará una Sijá especial con la participación de todos los javerim, dedicada a Jánuka.

El Snif está representado en el Comité Local del K. K. L. por los javerim Salomón Manof y José A. Keter.

La Vaadat-hakranot está compuesta por los siguientes javerim: Maskir-J. A. Keter, Guizbar-B. Schijbar-guer, Javeraj-havaada-Celia Grinbat, Salomón Manof y Migue'l Keter.

Se ha incluido en el programa enviado por la Lischka a los Snifim temas relacionados con las Kranot, e indicaciones de bibliografía.

Clara F. de Kuperamid
 Pedro A. Kuperamid
 María A. Javkin
 Dora H. de Pomerantz
 Sara Pomerantz
 Pedro Karp
 Benjamín Javkin
 Simón Novodvoretz
 Ruben Kleinman
 Juanita Kuperamid
 Boruj Scheftel
 Mario Javkin
 Fanny A. de Joselevich
 Aarón Joselevich
 Raúl Brailovsky
 Clara Joselevich
 Marcos Kerleñevich
 Adolfo Aslerod
 Ester G. de Reisman
 León Brailovsky
 Guillermo Fradkin
 Clara Schläjfer
 Dorita Saikевич
 Gregorio Rosenfeld
 Marman
 Jacobo Schläjfer
 Paulina de Schläjfer
 Raquel Kuperamid
 Inda N. de Scheftel
 Berta K. de Kerleñevich
 D. T. Elbaum
 B. Lesnik
 G. Ramler
 R. Grin
 Raúl Con
 Salomón Gornitz
 Clara Fliederman
 Benito Orchansky
 Blima Edelman
 Rita y Natalia Trainin
 Adolfo Kirtchuk
 Fanny Weisemberg
 Bella Belau
 Naum Krochik
 Chope Edelstein
 Nita Menis
 Fanny Lebedinsky
 Nicolás Goldberg
 Jacobo Fliederman
 Simón Singer
 Rosenmacher
 Yolia
 Marcos Kleinman
 Salomón Reiz
 Moisés Barcan
 Elias Romano
 Jacobo Schepelinsky
 Jacobo Schlesinger
 Julio Trajtenberg

Cecilia Lebedinsky
 Moisés Alfici
 Roberto Hemy
 Salomón Rud
 Alberto Franco
 José Kaufman
 Bernardo Vinograd
 Luis Barin
 Marcos Abrehanel
 Carlos Hasaani
 Manuel Farber
 Pedro E. Melloff
 José Treibach
 Moisés Zeituno
 Clara Birman
 Maña Birman
 Híel y Nata
 Idl Birman
 Dora Birman
 Kela Birman
 Pedro Lerman
 Marcos Hamburg
 Lea Rosa Hamburg
 Sara A. Kaspin
 Jacobo Kaspin
 León Nota Kaspin
 Natalia Kaspin
 Rebeca Yda. de Kaspin
 Boris Eymant
 Aarón Turbochkin
 Moisés Yertia
 Lázaro Lerman
 Isaac Lerev
 Raquel Kaspin
 Elena Gluz
 Yochueta Beckerman
 Clara Diamant
 Enrique Bober
 Moisés Onik
 Keltto
 Julio Beinsky
 Jacobo y Clara Falatitzky
 Matilda Bergman
 Moisés Katsynski
 Mirke Rosenfeld
 León Reisman
 Bernardo Faerstein
 Eida Jappu
 Rosa Heller
 Jonas Rokoch
 Mauricio Galistein
 Marcos Viñitsky
 Marcos Orzevovsky
 Rebeca Snieg
 Jaime Yisoff
 Leonardo Kreimer
 Aarón Waibrot
 Natalia Margulies
 Teresa Waibrot
 Aida Rosenberg

Nuestro Fraternal Saludo a los Compañeros de la
HISTADRUTH NAQVDIN
 EN EL 24º ANIVERSARIO DE SU FUNDACION
 1920 - DICIEMBRE - 1944

Organización Juvenil Sionista "D R O R"
 Lischka Merkazit

Snif Centro
 Snif Tucumán
 Snif Santa Fe
 Snif Rosario
 Snif Salta
 Grupo Córdoba
 Grupo Médanos

Snif Bahía Blanca
 Snif Moisés Ville
 Snif Santiago del Estero
 Snif Virginia
 Snif Fuerte Gral. Roca
 Grupo La Plata
 Grupo Valentín Alsina

Organización Juvenil Sionista "DROR" - Santiago de Chile.
 Organización Juvenil Sionista "DROR" - Montevideo (Urug.)
 Organización Juvenil Sionista "DROR" - Caracas (Venezuela)

Samuel Fischlevich
 Menajem
 Angélica Fuzelsohn
 Enrique Dawidowicz
 Enrique Ferazt
 Segimundo Stortz
 Jaime Zaidenband
 Leonardo Rosen
 Eva Goldrnyg
 Pedro Ortner
 Noé Nojehouca
 Israel J. Ogurek
 Mina Gorbatt
 Rebeca Milberg
 Rebeca Kupchik
 Ruben Najimov
 Maria Sklar
 Amalia Srajt
 Mauricio Rosen
 Simón Koscharovsky
 Sara Wierzb
 Dora Baraban
 Hirsch Goldstein
 Mauricio Boyarsky
 Felisa Vinograd
 Celia Bas
 Ana Taratuta
 Isaac Rudy
 Sonia Rabinovich
 Regina Chrynievich
 Rosa Mermelstein
 Salomón Vinsky
 Enrique Mermelstein
 Celia Eva Fuzelsohn
 Luis Zeldis
 Mauricio Mermelstein
 Jane Berstein
 Tome Priluk
 Moisés Berstein
 Abraham Priluck
 Aida Jaratz
 Mishe Jaratz
 Matilde Rejovitzky
 Jaime Parazit
 Leonardo Warbin
 Benjamín Warpiarsky
 Teyer Krupik
 Catalina Krupik
 Rosa Notovovich
 Lipe Notovovich
 Rosita Spiner
 Bernardo Kanter
 David Kanter
 Meyer Savason Krupik
 Leibel Resnik
 Buki Rosnik
 Julia Notovovich
 Berl Notovovich
 Fanny Notovovich

Pascual Mitnik
 Genaro Dubrovsky
 Ester Rojkes
 Leike Riveles
 Basilia Taubes
 Fanny Guenzelovich
 Sara Guenzelovich
 Amalia Granovsky
 Daria Grodek
 Sarita Skullite
 J. Jeremias
 Rebeca Kohan
 Simona Simet
 Lipa y Lea Golombek
 Matilde Kovensky
 Moisés Yokovich
 Israel Spiner
 José Orlean
 Clara Bloj
 Clara Aracavi
 Moisés Singer
 N. Gaubert
 Lacho Suker
 Gustavo Sace
 David Galagovsky
 Rosa Goldman
 Berta Ambasch
 Mito Tepper
 Leime Grodek
 Dora y Celia Schapira
 Sara Spreger
 Betty Abramovsky
 Anita Vorobief
 Dina Dolinsky
 Anita y Ernesto Bernadsky
 Henia Lapidus
 Elias R. Landman
 Miguel Ganserman
 Juan Craichic
 Enrique Berenstein
 H. Gliviner
 Enrique Craichic
 Híel Raysaport
 Abraham Rejzait
 Arón Hevitzky
 Rebeca y Fanny Berstein
 Mauricio Bekerinot
 David Brujiz
 Oscher Stamer
 Pedro Fainberg
 Aarón Rosman
 Raquel S. de Saibet
 Ester S. de Levit
 Pola Mittelman
 Ana de Rejzait
 Rosa Craichic
 Jenny M. de Svetlitz
 Celia de Klein
 Enrique Berstein
 Clara C. de Craichic

A LA HISTADRUTH HAOYDIM, NUESTRO FRATERNAL SALUDO EN EL 24º ANIVERSARIO DE SU FUNDACION

Isaac Bumaguin
 Sofia Bumaguin
 Saul Finkelstein
 Ana Craichie
 Ida Yospe
 Clara R. Gernerman
 Clara Craichie
 Isaías Vinocur
 Clara Gluckman
 David Senkar
 Fanny Rosenthal
 Luis Saibel
 Moisés Guiter
 José Gerschuni
 Ignacio Mariasch
 Frida Orlean
 Moisés Tepitzky
 José Tahner
 Simón Liberman
 José Menaker
 Hermán Aker
 Israel Blattberg
 Matías Draznin
 Pablo Finkelstein
 Héctor Finkelstein
 Isaac Lerer
 Marcos Lapidus
 Julio Menaker
 Alberto Gorad
 Samuel Mirochnik
 Ernesto Marianof
 Bernardo Marianof
 Saul Rogovsky
 Lea Rogovsky
 Benito Strasberg
 Isaac Tepitzky
 Enrique Walter
 Miguel Schorr
 Leiba Zaminsky
 Isaac Ostrovsky
 Elena S. de Eluk
 Juana B. de Craichie
 Flora de Güdler
 Rosa de Epelbaum
 Paulina de Fridman
 Rosa de Matikevich
 Paulina Craichie
 Ema G. de Lerman
 Amalia Guiter
 Domingo R. de Vorobiof
 Ana V. de Ritoo
 J. Perman
 Sara de Vinovsky
 Sara De Menaker
 Fanny de Kremenetsky
 Rebeca de Soreff
 Goldina de Bumaguin
 Ester de Mariasch
 Berta de Ruderman
 Sara de Schiojetman

María G. de Perman
 María de Liponetsky
 Kuke Stamler
 Rosa de Naimoquin
 Rosa de Muchnik
 Matilde Fridman
 Pola de Rososka
 Rosa de Mirochnik
 María de Zensel
 Berta G. de Goldin
 Matilde Treijer
 Anita S. de Guilman
 Sara R. de Aimbinder
 Clara M. de Schencier
 Elena Schorr
 Aia Vda. de Marianof
 Amalia Sumincher
 Sara F. de Guiter
 A. Flam
 Anita de Pupkin
 Tema de Ederer
 Raquel de Perman
 Luisa de Glikin
 Dora Saibel
 Ester Dubovitzky
 Jaime Fridman
 José Zylberman
 Jaime Guersachon
 Jane Grodek
 Beba Tenenbaum
 Lucho Suker
 Nilda Tenenbaum
 Israel Grün
 Guillermo V. Lustgarten
 Sacha Kamin
 Lidia Epstein
 Marcos Tenenbaum
 Anita Epstein
 Enrique Dublick
 Bernardo H. Bittermann
 Marcos Bittermann
 Benie Dillerman
 Aarón Goldstein
 Gregorio Freiberg
 eLeonardo Rubinstein
 Samuel Umansky
 Marcos Haberman
 Eva Epstein
 Natania y Lea Draznin
 Ernesto Feibelman
 Samuel Kaplan
 Marcos Kaplan
 Mauricio Kaplan
 Sofia Kaplan
 Judith Levin
 L. Grynbaum
 Lydia Yuris
 Israel Kantzepolsky
 A. L. Schuseim
 Fanny Graiver

A. S. Yuris
 S. Grynbaum
 Lechersky
 Abraham Schabas
 Benjamin Schabas
 Israel Brom
 Salomón Gorbatt
 Berta de Gorbatt
 Aarón Gorbatt
 Elisa Gorbatt
 Raquel de Karp
 Samuel Avrutzky
 Berta de Avrutzky
 Elisa de Skverer
 Marta Ana Skverer
 Naum Stamler
 Lea de Stamler

Moisés Brukirer
 Carlos Vinograd
 Simón Guinzberg
 Moisés Tugentraij
 David Tugentraij
 Moisés Steinberg
 Camilo Mileguir
 Saúl Leifer
 Herman Maigeboim
 Jaime Disenfeld
 Gedalia Disenfeld
 Macavoz
 José Ballbinder
 Arnoldo Kon
 Tiberg
 Jacobo Lipnik
 Israel Schliserman
 Adolfo Schliserman
 Dardik
 Halak
 Isaías Sircovich
 Hermann Jaitt
 Salomón Manoff
 Ianias Grinblat
 Myriam Raduaky
 Dina Alterman
 Celia Grinblat
 José Klass
 Benjamin Mileguir
 Victoria de Ketter
 José Ketter
 Ester Alterman
 Rebeca Kristal
 Luis Grinblat
 Anatolio Ulmansky
 David Lis
 Malka Goldstein
 Raquel Ravich
 José Elbaum
 Gregorio Sporn
 Noé Sporn
 David Stolar y Sra.
 Olga y María Stolar

Estampas Droristas

Por: NOE

ACTIVIDAD

Fraintschaft, lector. He aquí, que después de una breve ausencia estamos nuevamente contigo, para transmitirte desde estas líneas algunas impresiones de todo lo interesante relacionado con el trabajo de nuestra organización y en especial de la sección en la Capital.

¡Cómo pasa el tiempo... y qué sorpresas nos prepara siempre el día de mañana! Tal como en los últimos meses el panorama mundial cambió radicalmente y vislúbranse ya en el horizonte las primeras luces de una aurora de paz, así, de acuerdo a un nuevo ritmo de vida, después de decisiones aceptadas en nuestra última Asefá Clalit, cambió nuestra antigua norma de existencia para entrar en una nueva fase de actividades. Caracterizada en gran parte por los preparativos para nuestra próxima —la sexta— moschavá.

Si, señor! Esto marcha. No hay duda. Lo pue-
de ver cualquiera que se apersona un miércoles,
un sábado o un domingo a nuestro local. Se tra-
baja. Muchos compañeros que antes demostra-
ron una apatía única hacia nuestra organización,
causan asombro por la labor que despliegan. Se
han hecho "carnets", lo cual nos permite poseer
algo palpable que nos simbolice y una al mismo
tiempo. Progresan, con resultados asombrosos,
las distintas vaadot. Quincenalmente se publi-
can nuestros Itonei Kir. La Vaadat Hasifrá de
la biblioteca "J. J. Brenner" trabaja como nun-
ca. Se colabora más con "Vanguardia Juvenil".
La Vaadat Hameschek, la encargada de la limpie-

za y orden del local y de todos los objetos que
le pertenecen ha levantado en la terraza del mis-
mo, un cobertizo, a fuerza de sudor, ingenio y al-
gunos huesos molidos, cobertizo que resguarda
de la lluvia y del sol nuestras carpas y otros ele-
mentos indispensables para la moschavá.

Si, señor! Nadie puede negarlo. Esto marcha.
Las reuniones de tzofim y nearim se realizan dos
veces por semana con asistencia puntual; con re-
ferencia a esta última schijvá, a la que pertene-
zco, he podido notar que los temas que trata-
mos parecen haber crecido con nosotros y se van
haciendo cada vez más complejos e interesantes.

Las actividades que se relacionan con la mos-
chavá están destinadas a producir resultados po-
sitivos, tanto en asistencia personal, como en lo
que se refiere a cubrir los gastos.

Por último, tengo que informar que en el pue-
blito de Valentín Alsina, cercano a la capital, va-
rios muchachos y chicas han comenzado a inte-
resarse por nuestra organización—sus trabajos e
ideales, y no sería difícil que dentro de poco Va-
lentín Alsina se convierta en una nueva sección
del Dror argentino.

Por ahora espero, amable lector, que una vez
leída esta breve reseña de nuestros trabajos en
los últimos meses, estés convencido como yo que
esto marcha! Si, marchamos definitivamente ha-
cia un porvenir de paz y justicia, hacia un futu-
ro que, si no nos engañan nuestras más ardien-
tes esperanzas, dará al pueblo judío su justa po-
sición en Eretz Israel.

APUNTES DE UNA SIJA

FRAINTSCHAFT

Cuando una comprensión mutua existe entre varios individuos y la paz y armonía morchan en conjunto con sus ideales, llamamos a ese vínculo, amistad. Sin embargo, la incomprensión, la envidia y el odio, podríamos decir que nacieron al mismo tiempo que la amistad misma.

Es curioso observar aquí que animales de la misma especie viven casi siempre en conjunto, sin que entre ellos existan graves enemistades. En cambio, el hombre, dotado de un poder especial, que es la inteligencia, emplea ese poder para su propia destrucción: un ejemplo palpante lo tenemos en la actual sangrienta contienda mundial.

Fraintschaft no sólo es para nosotros una

palabra, con la cual nuestros javerim se saludan y que significa lo que necesitamos para nuestro ideal común, para nuestros anhelos, por los que trabajamos, sino que también es por sí el ideal, un símbolo maravilloso.

Mientras dure la unión y la amistad entre nosotros, que luchamos por la misma causa y que con valor hemos de defender, si fuera preciso, iluminados siempre por ese mismo símbolo, nada ni nadie nos podrá separar jamás.

En nuestras mentes debe estar grabado siempre, que el odio destruye los corazones, la amistad y el trabajo los unen cual cadena invisible.

ISAAC HERZKOWICZ

Rosario, diciembre de 1944.

MO

Vocabulario Hebreo

NUMERACION

MASCULINO

<i>Uno</i>	Ejád	אחד
<i>Dos</i>	Schnáim	שנים
<i>Tres</i>	Schloschá	שלושה
<i>Cuatro</i>	Arbaá	ארבעה
<i>Cinco</i>	Jamischá	חמשה
<i>Seis</i>	Schischá	ששה
<i>Siete</i>	Schivá	שבעה
<i>Ocho</i>	Schmoná	שמונה
<i>Nueve</i>	Tischá	תשעה
<i>Diez</i>	Asará	עשרה
<i>Once</i>	Ajád - asár	אהרעשר
<i>Doce</i>	Schnéim - asár	שנים-עשר
<i>Trece</i>	Schloschá - asár	שלושה-עשר
<i>Catorce</i>	Arbaá - asár	ארבעה-עשר
<i>Quince</i>	Jamischá - asár	חמשה-עשר
<i>Diez y seis</i>	Schischá - asár	ששה-עשר
<i>Diez y siete</i>	Schivá - asár	שבעה-עשר
<i>Diez y ocho</i>	Schmoná - asár	שמונה-עשר
<i>Diez y nueve</i>	Tischá - asár	תשעה-עשר
<i>Veinte</i>	Esrím	עשרים

FEMENINO

<i>Una</i>	Aját	אחת
<i>Dos</i>	Schtáim	שתיים
<i>Tres</i>	Schalósch	שלוש
<i>Cuatro</i>	Arbá	ארבע
<i>Cinco</i>	Jamésch	חמש
<i>Seis</i>	Schesch	שש
<i>Siete</i>	Schéva	שבע
<i>Ocho</i>	Schmóne	שמונה
<i>Nueve</i>	Téscha	תשע
<i>Diez</i>	Eser	עשר
<i>Once</i>	Aját - esréi	אחת-עשרה
<i>Doce</i>	Schtéim - esréi	שתיים-עשרה
<i>Trece</i>	Schlósch - esréi	שלוש-עשרה
<i>Catorce</i>	Arbá - esréi	ארבע-עשרה
<i>Quince</i>	Jamésch - esréi	חמש-עשרה
<i>Diez y seis</i>	Schesch - esréi	שש-עשרה
<i>Diez y siete</i>	Schvá - esréi	שבע-עשרה
<i>Diez y ocho</i>	Schmóne - esréi	שמונה-עשרה
<i>Diez y nueve</i>	Tschá - esréi	תשע-עשרה
<i>Veinte</i>	Esrím	עשרים

La Oficina Central del Keren Kayemet Leisrael en Jerusalem ha proclamado en su último Congreso "Kol Haadamá" (La voz de la tierra) un tomo especial del "Libro de Oro" para inscribir al Presidente de la Organización Sionista Mundial Chaim Weizmann. En la Argentina se inicia una colecta popular para este fin. Los droristas deben colaborar activamente.

די ראָל פון דער הסתדרות אין דעם אויפבויע פון ארץ ישראל

דער ארבעט און מי. מיר טארן ניסן זיין צופרידן מיט דעם וואס עס ניסן שוין דערניינט ענוואָרן נאָר שטענדיג דאָרף אונזער בליק זיין געניכטעט רויס.

אויסנאכעם האָבן מיר פיל זייער פיל לאָמיר דעריבער שפּילנען זיך אין דער ארדיזשראַלדיקער ארבעטערשאַפט און פון דארטן ציען די ניקה פון ארבעט און אידעאָליזם.

מאָנאָטויז, פּרעזענטער 1944.

די הסתדרות האָט אויך איר בייטראַג אין דער מלחמה. עס מאַכט זיך זען מענען און פּויען, וועלכע פּאַרלאָרן דעם אקטראַיוון, כדי נעמען דעם שווערן דעם האנט און עפעס קענן די שונאי ישראל. אַיצט ווען עס ווערט געשאַסן די אויז גענאָרטע ייִדישע בריגאָדע. ווען מיר הערן אויף צו זיין די, מאַרגעסענע א-לואירטע, ווען ייִדישע סאַלאַדן וועלן ניין עפעס מיט דער בלו-ווייסער פּאַן, ערשט אַיצט מוז פּאַראַפּלס ווערן אונ-פּאַלס, היים, שפּראַך און קולטור.

בתנועה

אין דער באוועגונג

דורך ח' פ. לעבנמאָנדי האָבן מיר אָפּגענומען א גרוס פון דער טעג מיטקייט וואָס אונדזערע חברים מירן אָן אין ב. בלאַנאָ. עס האָבן זיך געשאַפן גרופן פון, דרום, אין ו. אומאָנא און לא פלא-מא. ביידע גרופן וועלן ווערן נאָך דער מושבה. מיט די ח"ה מ. קויפּמאַן און ג. נאָרבערג האָבן מיר געהאַט א באַראַ טונג וועגן די פּאַרלאָ וואָס זיינען געגען דער קינטיקער מושבה. עס האָט באַזוכט מאַנטעווידעאָ ח' כ. פּאַסטרינסקי, מיר האָבן באַפּ. מען פון אים אן אויספירעקן באַריכט וועגן דער עטמיטיש פון אונג דזערע חברים אין יענער שטאָט. עס ווערט צוגעגרייס אין אורונזי די ערשטע מושבה פון, דרום.

ח' י. ליבאָבער אין באַוויסראַנט געוואָרן דורך דער לשכה מרכות צו באַזוכן אלע מינוים פון, דרום, א. ווייסמאַן האָבן דורכגעפירט א מסיבה, צו דער די הלימודים פון עדיקין דעם ערשטן יאָר פון העברעישן קורס, וואָס ווערט אָנגעשרט אין טעג, צענטער. די צופים' מון ב. אירעס גרייס צו א גרויסן הנהלה יום-טוב אויף די אָנעכטע טעג.

ח' ג. ערמאַן פון בעג. ראָאָ ארבעט מיט זייער אינטענסיוו מיט די חברים פון טעג, דרום. עס ווערן דורך אים געגעבן שיחות איבער ייִדישע נביאים, ח' יעבס אפּפון גיט שיחות איבער צו גיט. הברה ה. בערשטיין אין אקטיוו אין מדינאָנאָ פאַר, יונגט-אוואַנאַרד. עס זיינען געוועזען א גריסערע צאל אָפּגעטן פון יענעם פּונקט. די חברים פון מאַנטאָ פּע וועלן פּאַרשטעלן אין פּאַרטיקוליר דעם אויך אקטער פון ח' פּאַלאַטיציי. ח' פּאַרטיקוליר אין טומאָזיל וועט אָיך די ח"ה דור לים און שיינע גרייכלאָס אין טומאָזיל האָבן באַזוכט דעם כניח אין ב. דעל עסטראָ.

חברים פון מאַנטאָ פּע האָבן באַזוכט פּאַראַנא פּאַרשפּרייטנדק, יונגט אוואַנאַרד. דער ועד פון כניח אין ב. דעל עסטראָ איז באַנייט געוואָרן אין פּאַל גענער פּאַרס: מוכר - ד. פּאַראַנא; כּנ - ג. פּאַרטיקוליר; גזר - א. וואַסאַן; ועדת הטרנות - ב. מופּיען; ג. פּערלימטער; ד. האַפּטאַן; ועדת התענות - א. דאָנאַלי, א. מאַנא; ועדת המסירה - ה. ריי. בעס, ש. קאַז, מ. פּעקעפּאַר; ועדת הטרנס - א. מירוויעקע; ב. פּאַראַנא; אין ראַזאַרע גרייס צו אונדזערע חברים א הנהלה צענטער. זיי האָבן דורכגעפירט א הנהלה. אין ב. דע שטייע גרייס דער, דרום. צו א מושבה ה' חברים קומען פון דארטן געמען אנטויל אין דעם סעמינאַר פון דער מושבה אין אר-גענעיע. מיט קאַסאָ ריאָק ווערן אַנגעהאַלטן אַן גענער קאַנטאַפּ.

אין די איצטיקע מלחמה - מאַנטען ווען עלעכער טועטן זיך אויף די שלאכט פּעלדער, און דער ייִדישער אומבליק שטייבט איבער יעדע פּאַרשטעלונג - קראַפט, שוין מיר אונדזערע חברים גרויס אונדזערע ברידער, די חלוצים, די בויער פון ארדיזשאַל, אלס דירעקט פּאַרזעכטע מיט זי דורף דעם עפע-רישן גייסט פון ארבעטערן ארדיזשאַל. 24 יאָר ארבעט פון דער הסתדרות שאַפט א נייעם בלאַס פון אירעאליז און עס-שנות אין דעם רענעסאַנס ווען אונדזער פּאַלס, היים, שפּראַך און קולטור.

די הסתדרות האָט ביי איר אָרנאַנזי-רן זיך געלייגט דעם פּונדאָמענט פון לעבנספּאַרדירעקטע, בוינע און שא-פּן נייע ווערסן און דערצו אָפּהייטן דאָס געשאַפּענע, און גייענדיק אויף דעם וועג וואָס די האָט פאַר זיך אָנגעצייכעט, האָט זי טאַקע דערטרייבט עס זיין די שטאַדער, א סעט ארבעטער-געמיינשאַפּט, וואָס האָט שטענדיק געוואוסט ארדיזשאַל און ברידערלעכע האנט פּונקט אונטער ברידער פּאַרלעכע, טאַמטס און מאַמעס, און ווען מען עס איז געלונגען צו קומען זיין אר-ישראל.

באָזדערס אין די לעצטע יאָרן האָט זי באַוווּן ווי גרויס עס איז איר כוח. די ארבעט און שאַפט, כּוים און קעמפּט, און אויך ארום האָבן פיל זיך געענט ארבעטניגן איר איר מאַכט, און אן דע-הרתר וועט טאַקע קענען רינגען אלס מוכטער פאַר צוקונפטיקע ארבעטער-אָרנאַנזיעס.

די הסתדרות העובדים האָט באַוווּן צו דערציען נענצע דורות און פּאַנעריש חלוצישן גייסט, און אירע שווערע מאַ-מענט האָבן מיר געזען דור אַלס פון דער דאָזיקער יודישער באַוועגונג, ביים בא-ש צו חל-ה, היינט ווערן דורך איר גע-עמט נייע לעבנס-קענטן און דורך איר וואָס פון היתה און אין די בעיט פון גליק, בא-גלייט פון חלוצישן ליד און דראַנג נאָך מיינווייז אים פּענשט און איר.

דעם פּאַן פון עליה האָט די הסתדרות שטענדיק געראַטן זיך, ווייל עליה איז די נאָרטיקע פון דעם מאַנטענט, מען מוז איר געשריין מאַכן אירן פון אירע פּע און אונדזערע לעבער און שאַפּן א עפעסן שייט מיט א לעבנס-אויסגאַנג מיט מען מוז אויפבויען ארדיזשאַל מיט אייגענע כוחות, מיט אונדזערע אר-בעסער, יאָ וואָס זיך אָפּגעטן פאַר אלע דער מען פון נאָהלה, דער מיר פון א פּויע-די לעבן פון אונדזערע שטאַפּט דורך דער ייִדישער קאַלענאַרע און דורך געמייט-וואַסער קאָנסערוועס ווער ארבעט, מי אוי דאָרף זי און שטאַט.

MO

מושב

פ א ל א

(המשך מן פארוקן נומער)

מען האט זיך אָנגעשמויסן, אז דאָס האָט דער ספרדי גע' וועלט זינגען, ארום דעם פּויער מיר זינגען לירער, וואָס אין זייער לעפען און אין דער פּאָזע ווי ער איז געהאנגען, האָט עס געהאט א פנים ווי א מאַנאַטאַן אַרענמאַליש געזאָג, וואָס ס'זאָגט זיך פון דער ערד לעבן א אינזישן גאט אין א פאַרזאַמטן טעמפל.

דערזען די חברה, האָט ער זיך צעוויינט און געשוואוירן, אז ער האָט אַליין גענומען אויף זיך די שטראַף פאַר זיין שטרייבן-בערגעריי, און אויב מען איז אים ניט מוחל, און מען וויל ער זאָל שטאַרבן, רוקט ער נאָר אַוועק דאָס קלעצ' פון אונטער די פּיס און... אויס ספרדי. מען האָט אים אַראָפּגע- גומט, געהויבן זינגען א 20-30 מאל, אַרומדעפּאָזשע מיט צעלידענע און געשיקט צו דער ארבעט.

אפן אנדערן טאָג האָט געדאַרפט פּאַרוקען די דערע' סענונג פון ברוי. נאָר דאָ האָט זיך אַרויסגעשטעלט, אז די זון האָט פּוילשטענדיג אויסגעטריקט דעם וואַסער פון אוי' טער דער ברוי און מען קען דורכגיין אן דער ברוי ביז צום אנדוף. דער אינזישער האָט שוין באַניגען געזען דאָס אומגליק און ער האָט געשלאָנגען אַיין אַספּירין נאָכן אַנדערן. דערשטערטער מיטן ספרדי האָבן אַפילו געפרוּווט אין געהיים אַנזיסן וואַסער, זיי האָבן געשליעפּט אַיין קאָן נאָכן צווייטן, געטאָן און געבאַרען אַבער די דער האָט לאַנגזאַם אַלץ אַיינגעזאַפּט. מען האָט מורא געהאַט פאַרן אינזישער. מען האָט זיך פּלוצלונג גענומען דערמאַנען געשחט אויף אינזיש' נייער, וואָס זיינען באַזאָנגען זעלבסטמאַרד צוליב א נישט אַיינגעזען ווערן און מען האָט געזוכט אן עצה. באלד האָט זיך אַווייזן א געדרונג אויפן שטרייבמאַהל, וואָס האָט גע' האט אַזעלכע פּאַרטן פּונקט:

- (א) מייער טאָר ניט אַריבערגיין צום אינדוף, אויב ער ניט ניט אויף דער ברוי.
- (ב) מייער טאָר ניט אַריבערגיין די ברוי, אויב ער האָט ניט אן עראַנג, אז ער ניט אַיבער א וואַסער.
- (ג) מייער טאָר ניט אַריבערגיין די ברוי אן דער דערלוי- בעניש פון אינזישער.
- (ד) ביזן אַוונט ווערט אָפּגעשלאָסן די ברוי.

בייאַכט אין פּאַרזעקומען זיך דערפּענונג. עס איז גע- ווען א פּאַרזעקונג, אז אלע פון לאַנגע מוזן שפּירן איר געין ברוי און נישט אויף דער ערד. דער אינזישער איז געזאָגט געווען דער ערשטער, נאָך אים האָבן זיך אַלע א לאַז גע' גאָס צום אינדוף. דער אינזיש' האָט געהאַט ספּעציעלע אַגענ- סן, וועלכע ער האָט ווייזט אויס אָפּגעקוימפּט, און זיי האָבן אַכטונג געגעבן, אז מען זאָל ניין אויבערן ברוי. די אלע, וואָס זיינען געזאָנגען אונטן, נישט אָר דער ברוי, זיינען דורך סטלעכע געווינטע הענט אַרויסגעשליעפּט געוואָרן אויבן און אויף, מיט צוואַנג און סטראַף איז מען אַריבערגעקומען אפן אינדוף. דער אינזישער האָט געשיינט אין דער פּינצ-

מיטן בענינים און בילדער פון דעם מושב לעבן

טער מיט זיין פאַרלווערטן שמויכל, א מעכסיס פּויער האָט זיך באלד צעצונדן און רוים געמאַכט דעם נאכטיקן באש- טערנטן הימל. א הויבאָר האָט זיך געלאָזט הערן און הברהלייט, שטימערס האָבן זיך איצט געשפּאַלצן אין זייערע וואַרמע געפילן איינער צום אנדערן.

עס האָבן זיך אָנגעהויבן א סדרה באַריכטן און באַריכטן גען. דער פּילאָט האָט איבערגעגעבן א באַריכט פון שטילע און געפאַלן זיך און דעם אינזישער אין די שטעטע פאַרבן. דערפאַר, ווען ער האָט געזענדיקט האָט אים נאָר דער אינזיש' אפּלאָדירט.

איצט איז געקומען די ריי צו באַגרויסן דעם קעכער. ער האָט גענומען א סאָן, פאַרזלייכנדיק אים, ווי זיין שטיינער פּויער מיט זיין קאַמערען, וואָס איז באַשטאַנען פון א בראַט-אייזן, אין וועלכן ער האָט געקלאַפּט מיט א ציין-בערשטעלע.

עס איז אויף-האַט ער אָנגעהויבן—דאָ האָט זיך גע- יאוועט איינער, אַזש פון שטילע און האָט געהלעשט פאַכן א ברוי. האָבן מיר אים געלאָזט. אָבער נישט געוואָרנט, מיר האָבן אין אַנדערע געשיכטע איבערגעלעבט ערנענע פאַסר' רענגען... פונדעסטוועגן, אין נאַמען פון א קאַמיטעט, פּריינט און קעגנער פון אינזישער, וואָס האָט זיך דאָ הוינט פאַרמירט, האָבן איר דעם קנאַפן כבוד איבערגעגעבן אים א מתנה אין דער פּערוואַן פון ספרדי, וואָס מיר שטענען אַוועק דעם אינזישער פאַר זיין ווערק, ביז איבער דער מושב. דאָ האָבן צוויי מעדיע גענומען דעם ספרדי אויף די הענט און איבערגעגעבן אים דעם אינזישער, וועלכער האָט געדאַנקט פאַר דער מתנה און געפלאָרן, אז ער זאל איבער די ברוי אין רשות פון לאַנגער. דאָס איז די געשיכטע פון אינזישער און זיין ברוי.

דער פּילאָט

לאַמיר אייך פּאַרזעקען דעם פּילאָט און דערמיט אַפ' פּטון א חוב צו שטילע. געקומען צוואַסען מיטן אינזיש- נייער פון שטילע. דורך אים איז געבאַכט געוואָרן אן אל' טער מושב-פּרינציפּ: פּאַבלייט און ספּעצען נעבן פּאַרזעקער מען נעמען און כּלל א ביכל דעריין זיי די זאָרן. דעם שליימליקן אַהויב האָט געמאַכט דאָספּאַר, האָט וואָס האָט ער שמונדירט מעדיען האָט מען אים דערלאָזט צו ווע' רן מושב-פּאַרזעקער. דערנאָך איז געקומען דער אינזיש' נייער פון שטילע, וואָס האָט דעם טיטל באַקומען צוליב זיין אַרבעט, די ברוי, און זיך דערוואַוסט, אז ער געבויטערט, און דער מעשה, דהיינו: ער שמונדירט פאַקע האָט מען געוואוסט, אז ער האָט זיין אַסאָל געפלאָר אינזישערע און צום סוף איז געקומען דער פּילאָט, וואָס גיט פונדעסטוועגן איז זיין נאַמען געבליבן פּילאָט.

נישט מיין צוים אויף צו פירן מיין פּיל- פול - פּאַלעסטי, ווייל אויב ח' פּיינאָר איז געקענט ווען ער זאָגט, אז מיר זיצן אויף א באַרדמאַנעל, דאן ווילן מיר פאַרזיין א מיר זאָלן דעם כאָן נישט פאַרשעטן.

דאָרפן היינט זיין דורכגעדרונגען מיט דעם שנאה געפיל צו די מערערעס פון אנדערע פּאַלק, א שנאה וואָס זאָל אינז' שמויטן צו בויען אונדערן לע- בן אויף נייע, גערעכטע יסודות.

דעם איז געזאָגט געוואָרן מיט פיר זען צוריק, דאָן ווען די מלחמה האָט זיך ערשט אָנגעהויבן און די יודישע קרב- נות האָבן זיך נאָך נישט געצויגט און די מיליאָנען. היינט פילן מיר די שנאה וואָס מאַכט אונדן שפּודלען מיט לעבן, א שנאה וואָס ווישט אָפּ די אונטער' שידן צווישן יודישקייט און אַרומיג, צווישן יודיש און העברעיִש, מיר האָבן

פריילאך אונדו גלויבן דאס פאל אן עס טוט אונדו וויי ווען מיר דארטן אונדו שרייבן. דארטא, זאלן ווי אליין איינציג אין אונדווער לאגע פון פלעקט און צוואנציג יודישע איינעלע און מיינעלע וועלכע דארטן בויגען זייער לעבן קענען מיר שאפן אין אן גלות, אין וועלכן מיר צו לעבעלעך אונדו גלויבן, אבער וואס פארטיט טעמט אונדו ביז די איינמיטטיגע נעשילן פון אונדווער יונגע נעשוהל און צו וועלן מיר נישט באגיין א זינר כלש אונדו אליין, ווען מיר וועלן נישט אויס-נוצן די ראזיקע ברוינדיקע נעשילן צו העלפן שאפן די צוקונפט פאר אונדווער פאלק?

פאר אונדו אין ענגע דער פאסט, או דאס מילייניע ארץ ישראל האט כמעט פון 300,000 יאר געטראטענע 100,000 יידן, אין אזא צאל יידן האבן נישט גע-אטווענעט איער גרויסע לעבער צוואנציג נעמוענען. עס פירט אונדו פון מיט שפאלן דער פאסט וואס אויף די ברעגן פון מלי. נעם ארץ ישראל עס גאר נאך אן איד מיט פליטים אויב פאר א זינען, איד עקאל, וועלכער משונענער וועט עס א געפון אויסגעלא 100 יודישע פיל מיט אויף די ברעגן פון דער רוינדער פאר פארשטייער נארד אמעריקע?

מיר קומען אן דא נישט מאנפוליק מיט קיין געמיינעסערע צווער צייטס מיטשע מענערס, מיר נעמען צו א נא-וועגנע וואס איז אבסקאלום וואס דאס מאכטיג און גוט אידע מיטגעבן איר רעכטער פרויוויז פון פענעגאס, איר פאר ענעמיגען מיר נישט פאר נויטיק צו מאכן פון דער נאציער פראגע קיין פילד ציפן-פראגעס. מיר ווילן העלפן ביזע ארדיישיאק, מיר ווילן אפטייטן א גוט יודישע פראגעריע, און דער ראזיקע דערגאנג לאזט ביי אונדו נישט אבער צום גרויסן בארויערן, קיין צייט אויף צו מאריטיין זיך אן אנאליטישע פארשאר מען פון יודישקייט.

עס קומט אונדו ארום זינען די טוט-דעצע וואס אן פאמיניטיקע האט געמאכט פון מיט דער יאר צוריק, ביז דער נעשיל פון דער צווייטער וועלט-מירשטאן און רודינג. מינעליע תרעים, אן האט ער 45 זאגט - מיר האבן אין דעם דארטן 45 גער קיימפאל גיש גענעדיט ווען עס נשאהל. מיר האבן גענוגט די מיטלע צו פארשענען דאס לעבן, מיר האבן גענוגט צו ווען וואס זאלן אונדו פירן צו געד רעכטיקייט אונדו, ווען זייער איינער עקער אין אום צו זיין פארשטייט און באשעפטיגט, לאמיר צום לעבן עמולטיס אויסער דער ליבט צום לעבן עמולטיס אויף א שטאט און דער וועלט און גלויב אז איר וועט מיר ריכטיק פארשטיין ווען איר וועל איר זאגן, אז יודישע יונגע-טע דארטן און היינט לערנען מיטע האט

עס, ס'איז נישט קיין דרום מעלער, פריינט באטשאטנסקי! אין יודיש, און פון די אנדערע צען פראגעס קען מען א ביי-רעכענען אין העברעישי. וועלע וועלן שפילן וואס קלענע נישט דיסטורטירט ווערן, ווייל מיר זיינען גרויס יעדן איינעם צו באווייזן עס. איז טאלע פאראן אזא גרויס אוועקצומאלן אלץ מיט דער האנט און אנגענוענענען זיך מיט יודיש פון דער יונגסט?

הבר פריילאך שרייבט, אז די יונגסט זיצט אויף א באן סטאנציע, מיר וועלן דעם ענטפערן זיי עס האט געענט-פערט שלום עליכם. מען האט אים פאל געפערט צו יודן דארטן האָבן אן אייגן לאנד, האט ער נישט לאנג געטראכט און אָפגעטעפערט: פאר וואס זאלן זיי עפעס נישט דארטן גיין איינע לאנד? מיר וועלן אין דעם פאל אָפּפּרעגן: פאר וואס, הבר פריילאך, זאל די יונגסט נישט זיצן אויף קיין באן-סטאנציע?

פאקטיש איז נאך נישט די לאגע אזוי ווי ה' פריילאך שרייבט. עס פעלט נאך א דופיע שטרעקע ביז אונדווער יונגסט וועט אנקומען צו דער גאנצער סטאנציע. אבער אפילו צו זייענע וועלכע האָבן שוין גע-האָלן דורכגעמאכט, האָבן מיר אויך קיין ענטזע נישט. די לאגע איז אזוי ווי ה' ס. פ. שרייבט און, אונדווער צייט!

און, א געוויסער מאס איז עס באראכט געווארען פאר אונדווער עפאכע פון ווערן-אויבערשאצונג. פון אזוי פיל נעשוונגען און אזוי פיל דענארענעטא-ציען, דאס וואס מיר זיינען נישט אנגעגאנגן מסכים מיט ה' ב. ק. איז ווען ער רעדט וועגן קו א לי ט ע ט פון צווייטען מישער דענארענעטא. אנדערש איז ווען עסלעכער מענטשן קלאָגן אויפן חורבן פון גלות און אנדערש איז ווען יונגעלעכע קלויבן זיך צו בויען זייער לעבן אין אַג-בליק פון דער היינטיקער יודישער פראג-נעדיע! פאר אונדו אין צווייטע נעווער-א-מוזיק, מיר זיינען היינט צונויטן אטאקע צולייבן נעשילן און טאקע צולייבן היטאטישע רעמיניסענצן אבער איבער אלץ פילן מיר אַט דעם לעצטן פאסט פון דער שוידערלעכער יודישער דראמע אין די גלות-לעבער צו מיניט טאקע פריינט באטשאטנסקי און אונדו האט ארץ עס דאל גארנישט מער גענעבן ווי א פאני-און א לידל, אזוי ווען ער האט געשריבן אין 'די רעמעט' מיר קענען זיך א קורס פארשטיעלן אז באטשאטנסקי אליין איז זוכער אין דעם וואס ער האט געשריבן. מיר פילן אין דעם ישראל דעם יודישען שטאָלץ, דעם איד פאר יודישער צוקונפט וואס זאל נישט זיין פארבונדן נישט מיט פא, און 'יפה' און נישט מיט קיין געלע-כאפעס.

זאלן פריינט באטשאטנסקי און חבר

קיין דראמאטען וועגן העראיאוס פון שרייבער וועלכע האָבן קיינמאל קיין סכנה נישט געפילט.

באשרודיקונג נומער צוויי דער על-מערער דוד וויל דערציען די יונגסט און שוים פון העסטריעלע רעמיניסענצן און אין אויסט פון ריכטונג. די געלעסן אליין האָבן שוין זיכער געהאט די מעלעכעסטיג צו איבערצייגן זיך, וואָס פאר א קלוי-נעם ווערט ער האָט דער מעטאר פון דערציען מיט די זכרונות: איך אין דינע זרן האב שוין געקערט וועלסט! אפן אפערקאפער קאָמינענט פליסט דאס לעבן אנדערש, אז זיינען נישט פאר ראן קיין דייטשע און גרויסע רעוואָל-ציעס, נישט פאראן קיין גרויסע אירעאלן, נישט פאראן קיין פאטערניעלע אפול און עס נאָך ווייניג צו באווייזן אז מען איז נישט געבטן דאָס קליין שטעטלע און ארר-כערפער עס קיין ב. אירונג! און ווער איז עס בכלל פארויב צו גלויבן, אז אפיר-לו אין אירעאלע, און די היטאלימורעלע גלות-לעבער מיט א געוויסער מאס פון פאטערניעלע לעבן יודן (נישט אזוי פיל פא-טערניעלע ווי אין אמעריקע) איז געווען מעלעכע צו שאפן א יודישן געבליכט-שיי-נען און פארטוואנדערן די יודישע שפראך און דער אומבאגאנס-שפראך?

הבר פריילאך און פריינט באטשאטנסקי-פון הארצן שוועדיש באשרודיקונגען און די יונגסט-ראטאנציעס. זיי זאגן אז מיר זיינען אין אירע צופיל תהותו-הורם מיר וועלט לעבן זייערע באשרודיקונג געבעטע פאטערניעלע אירע די יודישע שולן, וועלכע שטעלן אונדו צו אן עפעסענע וואס ווייזט אירום א גאנץ קליינע איד-מערט צו יודיש, און מיר - ביי אונד-דונע נעסטן ווייל - נעמען נישט אויפן פון דאס וואס עס קען נישט אויפמאן א לערער מיט זיין תכונה, האנטיקע און עסלעכע שעה אין פאני, אונטער איר העפער, און דער אמת אין דאָך, אז מיר געבעטע נישט פאר נויטיק זיך אָפּצוגעבן אויסלייסיקער מיט לערנען די יודישע שפראך. מיר ווילן באקעמפן די יודיש-הארצות בנוגע אונדווער קולטור יום-עם-וועלכע מיטלען ס'זאל נישט זיין.

גענומען אין אבט אז מיר שרייבן אין א יונגסט-רייזונג פון 'דרוד', ווילן מיט דאָס באשפאנען, אז ביי אונדו האלט עס נאך ווייט נישט אויף באטשאטנסקי פון מיט יודיש, ווי די דערקענטער שרייבער מינען. מער ווי א ריזיש פון אונדווער איד-פריינדשעפט און אבט אז מיר האט אום טהם לישט סימבאל, ביי א מסיכה וואס איז מיט איינעם טענע צורוק פארקערטען ציי אונדו, פארשטייער דאס דען התהדרות גערות" זיך וועאנענעט-וואס עס תהט נישט זיין ווערט שפא-ניש. די קארקעטאָנענען אונדווער נייט אן נאנצע 90 פראָצענט (אן אזוי און

MO

מושבה

פארה

(המשך פון פארטן נומער)

מען האט זיך אָנגעשטופט, אז דאָס האָט דער ספרדי גע-
וועלט זינגען, ארום דעם פייער מיר זינגען לידער, וואָס אין
זיינע לעפען און אין דער פּאָזע ווי ער איז געהאַנגען, האָט
עס געהאַט א פנים ווי א מאַנטאָן אַרענשטאָלש געזאַנג,
וואָס טראַגט זיך פון דער ערד לעבן א אינדישן נאָם אין
דער אַרמאָנסן טעמפל.

קערען די חברה, האָט ער זיך צעוויינט און געשוואַרן,
אז ער האָט אליין גענומען אויף זיך די שטראַף פאַר זיין
שטויב־רעכערערי, און אויב מען איז אים נישט מוחל, און מען
ווייל ער זאל שאַטבוי, רוטט ער נאָר אוועק דאָס קלענע פון
אונטער די פּיס און... אויס ספרדי... מען האָט אים אַראָפּגע-
נומען, געהויבן זינגען זיין האָט אַראָפּגע-
מי געזינגענע "און נעשיקט צו דער ארבעט.

אפן אַדערן מאַך האָט געדאַרפט פּאַרקומען די דערע
גענוג פון ברויט, נאָר דאָ האָט זיך אַרויסגעשטעלט, אז די
וון האָט פּולשטענדיק אויפגעטריקט דאָס וואַסער פון אַז-
טער דער ברויט און מען קען דורכגיין זאָך ברויט ביו צום
אינדיש. דער אינזשיניער האָט שוין באַגייען געזען דאָס
אפּליקאָט און ער האָט געשלאָגען אַזוי אַספּירין נאָכן אַדערן.
דער טעקנישער מיטן ספרדי האָבן אפּילו געשראוּט אין
געהיים אָנגיין וואַסער. זיי האָבן זיך געשטעלט אויף מאַן נאָכן
צווייטן גענאָסן און גענאָסן דאָס ערד האָט לאַנגזאַם אַלץ
אויפגעאַטמט. מען האָט מורא געהאַט פאַרן אינזשיניער. מען
היינט זיך פּליצלינג גענומען געמאָענט געשטות וועגן אינזש-
ניער, וואָס זיינען באַזאַנגען זעלבסטמאָרד צוליב א נישט
אויפגענומען ווערן און מען האָט געוואָס אן עצה. באלד האָט
זיך באַוויזן א מעלרונג אויפן שרייב־טאַפּל, וואָס האָט גע-
האַט אוועקלעבן קאָרטן פּונקטן:

- (א) קיינער טאַר נישט אַרבייטען די ברויט, אויב ער האָט נישט אין געדאַנקט, אז ער גייט איבער א וואַסער.
- (ב) קיינער טאַר נישט אַרבייטען די ברויט אָן דער העלדן-געניש פון אינזשיניער.
- (ג) ביוז אונטן ווערט אַפּגעשלאָסן די ברויט.

בינאכט איז פאַרגעקומען די דערעפּענונג. עס איז גע-
ווען א פּאַראַדערונג, אז אלע פון לאַגעט מוזן שפּריוון איר
בעין ברויט און נישט אויף דער ערד. דער אינזשיניער איז
געלאַנגען דער ערשטער, נאָך אים האָבן זיך אַלע א לאַז גע-
טאן, וואָס אינדול. דער אינזש. האָט געהאַט אַפּגעזעלע אַגע-
טאן, וועלכע ער האָט ווייזט אויס אַפּטוימט, און זיי האָבן
אכטונט געגעבן, אז מען זאל זיך איבערן ברויט. די אלע,
וואָס זיינען געקאָנגען אונטן, נישט אף דער ברויט, זיינען
דורך געשטעלט געוואָסען הענט אַרומגעשליפּט שווערן אויבן
און אויף מיט צוואַנג און טעראַר איז מען אַרבייטעקומען
אין אַנדול. דער אינזשיניער האָט געשיקט און דער פינץ-

מיטן געזענעס און בילדער פון דעם מושבה לעבן

טער מיט זיין פאַרליווערטן שייביל. א מעכטיק פייער האָט
זיך באלד צעצונדן און ארום דעם געמאַכט דעם נאַכטיקן באַש-
טערנטן הימל. א הויראַד האָט זיך געלאָזט הערן און
הברהלויט, שטיפערס האָבן זיך איצט געשפּאַלען אין
זייערע וואַרעס געפילן איינער צום אנדערן.

עס האָבן זיך אָנגעהויבן א סדרה באַריכטן און באַגריסן
גען. דער פּילאָט האָט איבערגעגעבן א באַריכט פון שטילע
און געמאַלן זיך און דעם אינזשיניער אין די שטעסע פאַרבן.
דערפאַר, ווען ער האָט געזענדיקס האָט אים נאָר דער אינזש.
אַפּלאָרירט.

איצט איז געקומען די ווי צו באַגריסן דעם עטכער. ער
האַט גענומען א טאָן, פאַרליווענדיק אים, ווי זיין שטיינער
פּייער מיט זיין קאַמערטאָ, וואָס איז באַשטאַנד פון א
בראַט־אייזן, אין וועלכן ער האָט געקלאַפּט מיט א ציי-
בערשטעלע:

—עס איז אַזוי—האַט ער אָנגעהויבן—דאָ האָט זיך גע-
יאַוועט איינער, אַזש פון שטילע און האָט געחלשט סאַכן
א באַריט. האָבן מיר אים געלאָזט. אָבער נישט געוואָרן, מיר
האַבן אין אַוונדער נעשיקט איבערגעגעבן געזענע פאַסי-
רונגען... פונדעסטוועגן, אין נאַמען פון א קאַמיטעט, פּריוויט
און געענער פון אינזשיניער, וואָס האָט זיך דאָ היינט
מאָנה און דער פּערזאָן און דעם ספּאַרן, וואָס מיר שטענקט אוועק
דעם אינזשיניער פאַר זיין ווערן, ביו איינער דער מושבה.

דאָ האָבן צוויי חברה גענומען דעם ספּאַרן אויף די
הענט און איבערגעגעבן אים דעם אינזשיניער, וועלכער האָט
געדאַנקט פאַר דער מתנה און געפּאַלן, אז ער גייט איבער
די ברויט אין רשות פון לאַנער. דאָס איז די געשיכטע פון
אינזשיניער און זיין ברויט.

דער פּילאָט

לאָמיר אייך פאַרשטעלן דעם פּילאָט און דערמיט אַפּ
פּטון א חוב צו שטילע. געקומען צוואַנגט מיטן אינזש-
ניער פון שטילע. דורך אים איז געבראַכן געוואָרן אן אַל
טער מושבה-פּריוועט. פאַבליט און ספּעצן נעבן פאַרקער
טע געמען און כּלל א ביפל דערניין זיי די זאָרן. וואָס
שליסלידן אַנזויבן האָט געמאַכט דאָס פּאַר אַה, דעם
הענט ער שמוּדורט שפּריוון האָט מען אים דערלאָזט צו ווען
רן מושבה-סאַניטאַר. דערנאָך זען געקומען דער אינזש
ניער פון שטילע, וואָס האָט דעם סיפל באַקומען צוליב זיין
קעכטווערק, אין די ברויט, און זיך אויך דערוואַוסט, אז ער
אז געכאַפט אין דער מעשה, דהיינו: ער שמוּדורט סאַפּע
הענט מען האָט געוואַוסט, אז ער האָט זיין אַסאַל געפּליר
אינזשיניערע און ער מיר איז געקומען דער פּילאָט, וואָס
גאָר גערעכטענדיק און זיין נאַמען געבליבן פּילאָט.

נישט מיין צייט אויף צו פירן מיין פּל-
פול - פּאַלעטיק, ווייל אויב מ' פּיילאָך
אז גערעכט ווען ער זאָגט, אז מיר ווען
אויף א באַפּטאַגעציע, דאן ווילן מיר
פאַרהייטן א מיר זאָלן דעם באַן נישט
פאַרשפּעטיקן.

ו'צנדיק אף דער נאז-סטאנציע

ה' מ. ק. האט שוין געשריבן אין אנדערע צייטן פון 8-10 ד. ה. וועגן די מעגות וואס חבר פרילאך און פרוינט באשאפטן האבן צו דער אידישער וועלט אין ארבענטיגע. הגם מיר זיינען מסכים מיט כמעט אלע אויספירן וואס דער דערמאנטער חבר מאכט אין זיין ארטיקל, דאך האלטן מיר פאר פאסיב צו, פלאניקירן די פראגע ביי דער אי.ע. פאקער געלעגנהייט. מיר וואלטן נע * וואלטן — און מיט דער גאנצער אויפ-רעכטיגייט — מאכן פשוטער די זאכן, וועלכעלעכער פאר ביידע צדדים. איינשטעל גייט דאך דאס גיט אין דער עקוויסטישן פון יידיש נאר אין מיטן פון יידיש לעבן, אויף פארשטייען מיר עס, אנדערע חברים פון אונדערע באוועגונג זיינען אפער טאקע איבערצייגט, און יידיש לעבן איז כישום אומן גיט מעגלעך ווי יידיש. מיר וועלן זיך איבער און מין דעמאן ארום דעם גיט אריינלאזן. מיר וועלן זיך אויך גיט באציען וואס דעם סאטמנטע צו די אַנטישע-געגנענע וואס פרוינט באשאפטן מאכט, כדי צו בא-ווייזן און יודישקייט אין איין זאך און צווייטע איז א צווייטע זאך.

קע וועלכע גלויבן אז מען קען געפינען א סיינטישע צווישן יידיש און העברעי. אט, למשל, לאָמיר נעמען דעם סאל מיט "ניוועלס", וואס האָט ביי אונדז אין "דרור", נעהאט גארניש קיין אנגעזעען נאכפאלגנ. וואָס איז געשען אין תל-אביב? אייניקע צעהויעטע בחורים האָבן אונטערגעלייגט א באַסע אונטער דער רעדאקציע פון דעם וואָכנבלאט פון די לינקע פּוּבלי-ציון, "ניוועלס". געווען איז עס אן אמתער כולונאנישער ארויסטרעטן אויף וועלכן אלע ארזיש-ראַדיקע ציר טונגען און פאראנטוואַרטלעכע צווייטע טישע אינסטאנצן האָבן שאַרף רעאגירט און געטראַכט דעם וואַגראַלישן אַלט. דוכט זיך אז און די יודישע זשורנא-ליסטן פון ב. איירעס האָבן באַדארט זיין איבערצייגט, אז דער ישוב אלס נאני צער האָט גארניש צו טאן מיט אזא כולונאנישקייט, וואָס איז, אָבער, געשען ביי אונדז, אין ב. איירעס? געשען איז אז סיי אין, "די פרעסע" ווי אין, "די אר-רישע צייטונג" האָבן זיך באוויזן אר-טיקלען וואס האָבן געדראַט דעם יידישן ישוב, און דאָס שעדיקט זיין פרעסטיזש און מען האָט זיי דערמאנט, די ארזיש-ראַדיקע יידן, אז זיי דארפן נאָך גא-קומען צו גלות...

טאָד פון לאַרד מאַן, אין דער צייט ווען מיר אליין (און גערעכטענע דאָרף מען פריער זוכן ביי זיך איידער מען זוכט זיי ביי יענעם) זיינען גרייט צו דרום זיין דעם גאנצען ישוב צוליב דעם פאנא-מיס פון א פאַר זינגעליס?

עס זיינען ביי אונדז פאראן א רייע פאליטישער פון יידיש. די שפראך איז זייער מעטא. קענען יידיש — איז דער גענצליך, און זייער פאראנאגער פאר יידיש רעגירט אויף ווייט, און זינגעלע-כע געלעגן זיך העברעי. מיר זיינען גאנץ פרויטן פון פאכן און אירעאל סיי פון יידיש זיי פון העברעי. מיר זעען און ביידע שפראכן א מיטל צו אונדער גייט לעבנס. ווען, און אלס מיטל מעג פאר אים אים סיי מעכט זיין אַדער גיט.

אויסער דער פאליטיק וואָס מען פאַר-וועט מיט דער שפראך, קומט דאָ אויך צו נאָך א פאקטאָר: מיר, זינגעלעכע פון "דרור" פרעגן אונדער זשורנאליסטן און געזעלשאַפטלעכע מועד, די "דער צייטר" און פריער, צו האָבן זיין און זייער פרי-וואלטן לעבן, דערגרייכט דאָס וואָס זיי זיילן דערגרייכן זיי אונדז דאָס איז די פאליטיקלע נומער איינס, וואָס מיר שטעלן אוועק פאר דער יידישער געזעל-שאפט, וואָס ריידן דער וועלכער האָט פאר זיך א ריינעם געוויסן! גיט איין געזעל-שאפטלעכער טוער קומט צו דער זינגט און פריער, יודישקייט, ווייל אין זיין ארזיש געגנט הייבט ער זיך פרעמדן און אויב אפילו מיר וועלן גיט זיין ווייט: צו זעען מיר אין אונדערע סאטמנט און אין אונדערע סאטמנט דעם ריכטן ביי-שפיל ווי אזוי מיר דארפן לעבן! זיין! דער וועלכער מינגט אזוי, מאכט א גרוי-סן טעלע דער גרעסטער טייל פון די חברים אין, "דרור" זיילן זיך פרעמד אין זייערע אייגענע היימען, ווייל זיי זיילן נאָך דעם, "נאָה ורוש" אָבער גיט דעם "נאָה מיינס", און פאַר וואָס מען גיט אין אונדערע רייזען די זין און די פאקטאָר פון די אלע געזעלשאַפטלעכע מועד וועלכע פריירדיקן יידישקייט? וואו זיינען די אונדערע פון די צווייטע? וואו און דאָס יידיש-לעבן ביי די קינדער פון די יעניקע וועלכע שטעלן זיך דער פון די יעניקע פאר דער יידישער שפראך? אזוי פיל אין פאר דער יידישער שפראך-לעבן, מען קען דאָ קומען און א סטויפ-אונדא, זייער שיינע סעקורעס ווען אָבער מיינען און סוביעקטיווער השפעה, אָבער צו זיינען גייט געשטימט אזעס צו דרייען מיטן גרעסן פינגער. מיר וויילן קענען דעם פאקט ווען ער זינגט אין זיין אייגן לאַנד; מיר וויילן אויך נישט לייגען

וועגן דעם צו עס אין ריכטיק, אז זיי דארפן אַקומען צום גלות, וועלן לאָמיר רייזן א צווייטן מאל, קודם כל לאָמיר פעכטשטעלן, אז די דאָזיקע ארטיקלען ברענגען גיט קיין כבוד דער יידישער שפראך און די מעסטער פאר יידיש-היינט קענען מיר פרעגן: מיט וואָס פאר א רעכט קומען יידן און האָבן מעגט צו שטורמשיקן, האַמט ער האָט מעגט צום גאנצען יידישן פאָלק, פאַר דעם

מיר וויילן, אָבער, יאָ דרפן די אויפ-רעכטיגייט פון חבר פרילאך און פרוינט פרוינט באשאפטן אויף דעם מאַרטי-טרוישן באַדאָקטור וואָס מיר וועלן טייל-מאל זענען אַקטן וואָס זיינען פאַרבונדן מיט דער יידישער שפראך, און דאָס רוסט ארויס א געמאיינטע באַצויאונג מצד דער זינגט. מיר וועלן ניט איבער-טרי-ווען מיר וועלן זאָגן, אז די יידן וועל-ען האַלטן זיך אלס כולונאנישע אומקאָנ-ריענעלע חסידים ווי יידיש, טוען דער שפראך אַפּטמאַל מער שאַדן ווי די יענער

טראַכטן וועגן אַנטון דעם מאַטנס לאַנגע הויזן און זיין א באַשיינלעכער און די אלע רייזעס וועלט אומרעזן? מונח וואָלט באַדארט זיין די פא-סיקסטע געלעגנהייט איינפאקטאָרן די "היינערישע טעגלעכע" פון אונדערע קינדער אין א ראם פון צווייטשטישער דעגריאונג אין אונדערע גייטס, אַנזוי ווי א ווען, וועלכער זאָל זיי פאַרבינדן מיט יענע לעגענדאַרע העלדן, וועלכע האָט שוין כבוד, דאָס קען מען נאָר דערגריי-כן ווען מיר וועלן גיט שאַפן פאַרן קונד מיינן פאַרזאַרבעט פון גיט א נאָך פון מע-טלעכען און ארזישן שטאַלץ.

צו פארשטיין אז הגם אין יעדן דור האָבן מיר געמאכט שטובים וועלכע האָבן אונדז געוואָלט פאַרטייליקן, דאָך א דאָס מיר מיינען און יידישקייט כבוד וואָס מיר איבער-האַבן ארויסגעוויזן, האָבן מיר איבער-וועלט אונדערע מיינען?

וועט דאָס הייסט אזוינס גייטטיקע כבוד איז פאַרן קינד שווער צו בא-רייפן. מיר אלע ווערן היינט געצויגן וויילקוד אָבער גיט וויילקוד — מיט היינערישע איינשטעלען, מער רופט עס נאָך אז אים קינד, וועלכעס שטעלט די ערשטע שריט אין לעבן. עס הערט זינגן מלחמות, בלוטשפאַרטיקונגען, אויפ-רעכטיגן פון זיין פאָלק, אין אזא צוויי-טאָג וואָס כלייבט אים מער ווי צו

ראַובני

דער דעצימירשער אספעקט פון הנוכה

אינדס און די לויבטער ליים צוגען, מן מורפולס אפ א כברה און אספעקט דער צייטס מען, "על הים". עס איז בכל שווער היינט צו דערייען וועגן נים- ציילן איינמאלער אויב טאטע-מימע-דע- ציילן זייער קינד וועגן דעם גם, סיינס מען דארף בעיקר דעם געם פון פרעזע בימל וואס האט בעכערטס געזעע אום טעג. דאס קען עס נייטס הויב קינד א רייזערסן קיין געמיואום.

אנשטאט צו ריירן וועגן קריגעלע בור מל, וואָלט מען געדארפט זיירן וועגן יהודה הסכני און אנשטאט דערייען וועגן נים, דארף מען איבערבען פייס פון דער נכרה וואס די חסמונים און בן ארילעוועווין לביב זייערע אונטער- דרייער, עמפטרסן איינער צעקע א- זיי אויס קען דאס קינד אָן ציען א פאר ראלעק מיט דער היימישער צייט.

אנעלכע היסטארישע רעפלקסן זיי- נען נויטיק ניט נאר אום הנוכה. עס איז נויטיק אַסערע ארויפצוברענגען, נא- מאַכענען פון זידישער רעספּעקט, נא- וויילן אז דעם שטערנער האבן זיין אהפ- בעכניגן דעם קאפ און אומגעשטענע עס דעם האלדז פארן חלק פון מעדערע. עס זיינען פאראן קינדער וועלכע אראכט און הויבן אן צו מיניגען, און זיין וועגן שטערנער געניגען דערמעטער דעטראי וואס זיי זיינען ניט עס פאקיא צו שטעלן א ווידערשטעלער, פאר אים ניטס אויס נעצן אזוי אומ-טוב ווי הנוכה און נעבן

וכנודו מיטלען ווי אספראקטישטן צוזומען צום אונטערואקסנן יידישן דור, נעצן מיר אויס די יומיסטובים, אין וועלכע מיר געפינען געוויסע מאסיוון וועלכע לאָזן זיך פארטלייבן מיט דער היינטיגער צייט, און אזוי ארום קענען מיר באקומען דעם פאסיקן באפעריאָ ווי צו עפען א באגריף וועגן דעם יום טוב וואס ווערט געפיערט.

הנוכה איז זיכער דער אספעקטן-צו- געפאסטער יום טוב פאר קינדער, פאר- שטייט זיך, אז אויך ביי פיערן הנוכה שטויסט מיר זיך אן מיט די וועלכע שווער יוקייטס ווי ביי די אנדערע יודישע יומיס טובים, אפער נאָך סער ווייל עס איז אזוי צו זאָגן, א ספעציעלער יום טוב פון קינדער. עס שלענגט אונדז דאָ עס צו נעבן דעם שפילערשן באראכטע וואס אזוי יום טוב דארף מאַכן, טייל- סאָל פּעלן אויס (און טאקע דערייער פּינן עכ"ל) די, "היינט זוויעק לאטעקס", די דרייטלאך, דער לופט צו זוכן מיט זיכט הנוכה'עלעס ביי די פעטערס און ביי די שומעס א. א. וו. אפילו די הנוך כה-לויסטלעך פאָרלירן די פּיערלעכקייט וואָס זיי האָבן געזאָגט.

אין אזוי צושטאנד וואָלט מען אין נאנצן בארארשט געזעהן דעם דעצימיר- שן אספעקט פון דעם דראוין יום טוב, מען קען ניט די היעט קינדער אריינפירן אין דעם אספעקט פון הנוכה אויב מען נעצן אזוי אומ-טוב ווי הנוכה און נעבן

די עפניען זיך אף דיהעכערע שטא- פלען פון לעבנסלוישער. אנדערע פלאך איז און פארמיטלונג, קליין - איני דורסירע, דריט און פערט - ראניגען מאכריאציע - צווייגן און מיר זיינען שטראק פארטראַן אין דעם צווייט פון מייז פראַקטיסעס. ביי דער ערשטער אומפּרופּירטונג זיירן מיר, ווייל אין עקס- נאָטיק זיירן שטערקע זיך העכערע שטא- פלען פון דער פראַקציע, די וואָס זיי- נען ווייטער פון דער באזייער, עררי- שער פראַדוקציע פילן מער די שוואַקיי- גען פון דעם עקאָנאָמישן לויסער, מיטלע פון די שוין דערפאַכערטע עקאָנאָמישע פּרנציפּים צוליב נאציאָנאַלער קאָנפּר- דאנץ. היינט וואָס קענען דאָ העלפן שיי- גע דערשטער, ווען מען פון אונזערע נאנצן אנדערן סעקטאָרן

די האַט פּראַכטאון געפירדיקט קודם פּראַדוקציעוואַזיע און איבערשוי - כולל פון דרייען סאָכן, אַבער וואָס העלפן און מיר זיינען זיך פּראַדוקציעו- וואָס ווען דער דרויטערער גע, וואָס רינגלט אונדז אויס קאָם אונדז ניטס. די האַט איינפיר - ספּיריטאָרע יום טוב פּאנענערן גרויסע פאָרען זיירן אויף איינער פּרעזירע, דער דראגט כולל פון דרייען זונט סטוינעס און אַרן זייט אין דער רויבונג צו אריינשראָל, וואָס זיין האָבן מיט צוויי סטוינע יאר צוריק געלעבט ווי א נאָכמאל פּאָל, דארף אונדז אריבערפירן די געשעט פּאָל זיין, וואָס איז דער מעלדער, מיר און איינשראָל, שאפן דאָס א נאציאָנאַל אריבעטן הייט, וואָס די יודישע סאָכן, זאָלן זיך קע- זען מיר אומויללען ווי געלענדער פון דעלונט און נאָרמאַל פּאָלע און לעבן מיט אלע נויטיק אפּרובירט פון א פּאָל אויף זיין נאָר. דאָרט וועט אונדז קענען קומען צום אויסדרוק זיך שטענדיגע שאַפּענען פון די פּאָלעס כוחות, וועלכע זיינען געשאַפן במשך הורות, ווייל זיי האָבן ניט געהאט קיין עמעקעקייט זיך צו אסאָווערען, און דאָ ניבן מיר נאָך צו די אומויללונג פון צווייטן און אלע זיינע פראַקציעס און אסאָווערע פאַרמען, וועלכע האָבן פון הורעמאכט א נעץ וואָרדיקן אומויללונג - פּרעצעס פון אויס צו מיר האָבן געניטן וועג, אויף וועלכן מיר דארפן ווייטער גען, דעם קאָפּ, וועלכן מיר דארפן ווייטער פירן.

עס איז קלאָר, אז אין דער היימישער שוידערליכער עפאלע פון דער מונשט- הייט פון באַווירדער מיר יודישן פּאָלע, זיינען שווער און איסערלעכע סיבות פון זיינע משוגע געוואָרענע וועקערשן גער- סאָנענטום, אַבער ניט ווייניגער שווער איז די אומויללונג ספּיריטואַל פון באַנצער פאַסיליטיט. וועמען פאר וואָס מיר האָבן נאָך ניטס א נרויס אומפּע- ברייט אריינשראָל, וואָס וואָלט אונדז

פארהיים פון א סך אומוויסע צרות, זיך נען אויך מיר אליין שולדיק. עס איז אַבער איצט נישט קיין צייט צו רעכענען זיך, השבונות האָבן מיר א סך, נאר א סך מיט דער וועלט און מיט זיין אליין. לאָמיר נאָך ניט צוויילען אין אונד- דעם נאנצן און נישט פאַראַכאַטעקסן, דאָס וואָס מיר האָבן צו מאַכן. און מיר האָבן א סך צו טון.

חברים, וינטלעכע! האָלט זיך אין דעם, וואָס באַראַכטאון האָט געזאָגט וועגן דעם ווי מיר דארפן זיין און לויט דעם פּענען מיר רואיבן ריכטן אונדער ארבעט, וואָס וועט אונדז ברענגען צום גענאָרטן ציל.

באַראַכטאון האָט אן אפּאָרום, וואָס לויטעט אזוי, "פאַר וועמען יודישקייט איז א פּאַרבעל און געשטעלעכקייט א אירעאל, דער טויט מי אים ייט, מיי אלס מענטש אויף כּפרות". לאָמיר זיך גוט איינרייצן די דאָזי- קע מיינוגעשטאלע ווערטער אין אונדער- דרוין. פאַר אונדז אין יודישקייט א פּאָסן נישט מער. מיר האָבן אַבער געשטן א שום מאַסיוו צו ווערן אויס יידן. פאַר

שיכטן, אין דעם אייראפעישן שלאגס -
זיין קומן פון צום אויספיר, אז מיר
בזון קעמפן ווי א נאגן פאלק פאר די
אלע אפגעריכטערעס, וואס זיינען חל פאר
שפיילטן איבער אלע לענדער. די סאך
מיטלע פארטענד אונדערע אזוי ארץ -

ישראל פארן יודישן פאלק.
וואס בעסער עס וועט זיין אין ארץ
ישראל, אלץ בעסער וועט זיין אין דער
דיאספארא, און פארטענד, אויך דאס
דער ענענט פארקאנאוו.
דער פאלק, וואס איז נלות ניט אלע
סוף ענדע באווייזט, אז ארץ - ישראל
העט נאך נישט באוויזן צו שפילן די
וויסעס פון ראל, וואס זי מוז וואס-ניכער
געטן שפילן.

און עס איז באשטימט דר שולד פון
נלות וואס אירישראל פארטענדט נאך
ניט איינס דאס פלאץ, וואס זי האט
היין געארבעט פארטענדע.

דער אויפשטיי פון דער היטלעייטיג-
שער בעסטער, וואס איז מער ניט אן עפיר
ווד פון דעם וועלטהיינעם וועלט-פע-
פאלק, האט אפשר פונקט אין אזא מלוכה
נישט געקענט פארזוכענען ווערן פון
בארטשעוויץ. בעדער איז דער ניט אנגענאך
גען די אויסשטימונג פון יידן דורך פאר-
טייגונג דער היטלעייטיגער, עקאנאמישער
אויסשטימונגען און פוישער ארבייט-
טונג אויך פירענע אמט בהדרגה, ווי
פלאגטעסטיג, אבער מיט נענט ניכט שריט.
דערפאר איז טיפליכער אראנאמישער
דאס היטלעייטיג האט געדארפט עפענען די
אזוי ביי א גרויסן טייל פון אונדער
פאלק און ערשט דאן זאל ער (דער

טייל) קומען צום באשלוס: אחרות. זי
בער ווייסט איר צו וואס? צו ראטעווען
אויך אנדערע פעלקער, כדי מיר זאלן
ראכאווייסט קומען צו אזא אבסורד
ניין, ער טאר דערצו ניט קומען.
אחרות, פאלקס-איינטיקייט יא. אבער
כדי צו דעגרייכן נעשינאמע צילן
פאר אונדערע נאָלס, אפילו ווען דערנאָך
מוזן מירן דעם אויספלאכארן פלאנן -
קאמפ, אבער אלץ דארף קומען פון
אונדן און פאר אונדן. דער קאמפ איז
א נארמאלער.

באראקאוו האט אונדן געלערנט, אז
מיר דארפן זיין פשוט: מיר זיינען ניט
קיין אהתיכהרונטניקעס, קיין אויסרער-
וויסער און מיר ווילן נישט זיין קיין
מינדערוויסטיקע. אזוי דארפן מיר זיין
יחזן לעבן, אויך יונגלעכע, פארלעגן
אויך נישט אויף דעם, וואס יחידים, נאָר
גע-פריינט פון אנדערע פעלקער (עס
טוט בפרט פאראן אועלכע) האלטן
אונדער פאלק פאראן פאלק מיט א מי-
מע און העבן פאר אונדן נאר לויב
ווערטער, זיי מייענען ניט, אבער זי
פראקטיש האט באוויזן, אז אן אונדער
אייגענער היף בלייבן זייערע ווערטער
נאר שיינע כרכות און וואונטשן, וואס
קענען און בעסטן פאל האבן א פארא-
לישן אבער ניט קיין פראקטיש ווערט.
האט שטענדיק פארן אויג, אז די דאך
זוכט דעקאראציעס פון אונדערע אויך
סערלעכע גוט-פריינט קומען שטענדיק
אלס דעקאציע קענן אונדערע בעכטאוו.
דער טאג'דיק, וועלכע, אין קעננאזאן די
די, וואס האלטן אונדן פאר אויסרער

וויילטע, ווילן אונדן אינגאנצן - נישט
נאר דעגרייכען פאראליש, - נאר
וויילן שטעט אונדן דעדרויסן מיוש ביז
איינפארטן.

ווען עס איז פאראן אזא קלאָסאָד
לע סתירה, אועלכע קענענעלעכע מיר-
נגענן איבער אונדן אין דער אספאט-
פערע, וואס זיינעט ארום אונדן יודישע
פאלק אין א סיסטן, אז אַזוי פֿעלט
עפעס אויבן, וואס נארמאלע פעלקער
האָבן יא און אז די בארדינגענע ארום
אונדן זיינען אויך אנאָפֿאל. ביי און
מעב בלייבט אויסצופֿארשן אונדער
איינן לעבן, די כוחות, פון וועלכע אַזוי
זוער פֿאלקס־אָרגאַניזם איז צוזאַמען-
געשטעלטע און, געצויגען שווען פון די
רעוולוסאָן, ריכטט אונדער לעבן אין
דער לוינע, וואס פֿירט צו א נעוונסמא-
כונג און זי יודוואַרדייט. דאָס האָט
געמאָן באַראַקאַוו.

באָראַקאַוו האָט אויסגעפֿארשט אונדן
זער לעבן און אלץ זייער אספעקטן, נע-
פענדיק דערביי אַזא כּוּנע און עקספּ-
נאָטיס פון אונדערע פֿאלק. דער פּוּל-
יוצא פון זיין פֿארשונג איז געווען: אַזוי
דוער קלאָסאָדישע ספּיריטואַל איז א
לאַגע. אַזא דאָג דעם איז אונדער נאָך
לעבן נישט קיין יודוואַרדיק און אַנאָ-
פֿאל. אַזוויבן הויבט זיך עס אן סיסטן
נישט צוילאָן אונדן צו קיין באַשעפֿע-
ניסן פֿאַרמאָן. אַזוי זיינען נישט פֿאַרמאָ-
ט פון אַן די וויכטיקסטע צוויי פֿון אַר
בעט און אינדוסטריע. מיר האָבן נישט
קיין זיכעס פֿון דער אַרבעטער, פון
פֿאַסאַט־אַר. מיר זיענן נישטאָ און דער
פֿאַרזוכצו פון טראַנספֿארטיס פֿעלן.

נעפֿילן פֿון חלוצה

פֿאַרשטיי נישט אַ מיר
די ארבעט אָפּ אַ נאָנצן שווע-
די טאָג, פֿאַר וועמען מיר פֿאַר-
וויסן עס רויסט דאָ ביים
אָרץ פֿאַר אַ יודיש קינד
און דאַרעסט ווען אירע מאַנדי-
גען זענען דאָך נאָך אַן אַר-
קעט פֿון אַ באַלעבאָטיש יודיש
הויז און אויך בעט איר טרונ-
גן אַן אַ נאָנצן טאָג, זאָגט זי אויך
אַזאָג אַיידער זי מיינטקער אַר-
אויס ווייל זי רויט זיך אין
געזען זען צו צו דעם וויפֿל
איר זאל איר ניט בעטן און ניט
דעריין, נעכטערט זי מיר, אז
זי טאָג אַיידער זי אַרבעט איר
זעבנט, און עס איז איר פֿאַר-
טאָג צו עסן ביי די אַרבעטס-
געזען.

אָרבעט. כּוּאַק אַ וויכטיק נאָר
מור: הוואָב ניט געוואלט און
מינע פֿאַרלאָגעס זאָן נאָנצן
מיט יודישן שווייג, אַבער אז
יודישע קינדער הונגען געבער
האָב איר זיך געדרעשט און צו-
גענומען אַ חלוצקע צו דער אַר-
בעט, און כּוּמ דור זאָגן, אז
בעט, סוף מיר באַנק, אַ שיקסל,
אז אויך ניט איר אַ נאָנצן טאָג,
אַקעס זי, די מיי מיינען זי
אויס, דאָס אַרבעט זי און אַ-
רע אַרונדן דרויסן אויס רעמנאָוו.
און מיט איר, מיט דער הלוצ
קע אויך נאר נישטאָ וואָס צו
מאָכן, וואָס אַרבעט איר מער?
אפילו וואָס באַזעצט פֿאַרן
טאָג אַרבעט געבט זי ניט, נאָר
איינער פֿון קינדן - אזוי רופן
זיי יודער קאָט - קומט און

די עס דאָס נעלט. עפעס מאָדנע
מענטשן, אָס די חלוצים, זיי
לעבן צוזאַמען, עסן צוזאַמען,
און ביי זענען וויילן זיי נאָר-
נישט רירן. ס'איז דאָך פֿאַר
אַ רעמנאָוו צו זען זיי ווי מיר
טישן זיך...
זאָג איר צו איר - כּוּכעס
אויך, פֿרינט אַויס אַ נאָנצן טאָג
ביי מיר, קיינער זעט ניט וויסן
פֿון דעם, איר זענט דאָך אַן
יודיש - קינד, דער סאַמעס
מילך לייגט דאָך נאָר אויף אַיי-
ערע לייפֿן.
זי האָט מיר נאָך נישט גע-
ענטפֿערט. איפֿענדיק האָט
זי דעם קאַפּ פֿון דער רויטער
נאַציאָניסער פֿאַרלאָגע, איר
שיין לוטערע פֿנים און נעלען
פֿאַרוויסן פֿון דער אַרבעט
און מיט אַ שטיבל אויף די

איז די וועג פון באראכאוו

מיר לעבן אין א צייט פון גרויסן כאאס. מענטשן מיט סעקסמישע נאטורן נוצן אלע אויס דעם מעב פון דער קראנקער וועלט פאר ווידער סעקסמישע, אמת'ן. האבן מיר נישט גענוגס פריער — מענהן זיי — אז אלע אירעזען וויינען אומבלאזיש? אלע אירעזען נארויס און אלע שיינע ווערטער פוסטע חלומות! אלע איז אהן האבן לעבן און וועלט און באגריפען און אן עס!...

אנדערש, — מענטשן אנדערטעיע צו דיכטונגען פאר וועלכע זיי האבן א באניז לעבן עקסמפט און גרויס געווען צו ניון פאר זיי אין פייער און אין וואסער, געניען איצט אים און א שעת הכושר לרוי צו מאכן זיך פון די פרינציפן און פאסטאלא-סן, וואס וויינען פאר זיי הייליגע געווען און אן וועלכע זיי האבן פריער מיינ איין שרעם נישט געמאכט אין ווידער מאַרטיגלעכען לעבן.

וואס איז ווערט אירעזע וועגן מענטשלעכער מאַרבורדערונג, הויכע אידע-אלן פון וועלט באפרייאונג — מענהן זיי — קענן אָס דעם מעכטוקן וועלט־שטרעם וואס מיר לעבן איצט איבער? נאציאנאלע איינזייטיג — דאס איז דאך נלאס נא-רישטיג און דעם איצטיגן מעמענט, ווען א וועלט א נאנצע עקסמפט קען איין גע-מינאטעניג שונא — קענן דיטערטורן!...

אין דער אמתן וויינען די טעות פון די ערשטע נישט מער ווי א פועל יוצא פון ווידער פולקליס צו מאַרטיגלע צייטן, באַרטי איצט, ווען מען באַרטי אבאט האבן גייסטיקן כוח, כדי צו קענען זען א האַפּענעספולן שיינן אין ערשטעקטיוו זיך דער גייסטיקער וועלט.

די צווייטע וויינען אין דער ווירטעלעכקייט אויך ניט מער ווי שוואכע חום-השרהלאַזע מענטשן מיט געניטלעכער, צועגענונקייט'ס, צו א נאָס וואָס ביי דער עקסטרער אומפרייליכונג ווידער זיי גרויס אים צו פאַרבייטן, ליידיג ווי נישט זיי אליין, וואָס דאָס נאָס פון ווידער פרינציפן אדער אן אנדער נאָס דאָרף עס זיין דער האַפּענעסרעך כוח, וואָס רעגולירט און באַשטימט גרויסע וועלט געשעענישן און מיר צו אן אידעאלער ריכטונג דעם היסטאָרישן פּראָצעס.

לאָמיר באַזאָרען, תּרביס וויינען. לעבן, איר, וועלכע לערנט דעם אַמאָר-פּיזן שטריוויג, וואָס אונדער גרויסער לעבער דעם באַראַכאָו האָט אַנגעזען פון וועגן לעבן, ליידיג און האַפּענענען עס אונדער פּאַלק, און איר ניט אין די וועגן, וואָס וויינען פאַר איר, דורך כּח-הַבְּרוּיָה ווייטשאַפּטלעכע אויספירן, אָב צעצייטן עס לעבן, לאָמיר זען, הַכּוֹרֵם, פּאַרצייטן מיר באַבאָט מאַכן די, גרויסע רעוויזיע, וועגן וועלכע עס רעדן פּאַר-לו און פון אונדער באַרענענען? קורסיבל דאַרפן מיר דאָ אונטער-שטרייבן, און עווייט פאַרלעטערטע דאָר

צום 27סטן יאָרצייט פון בער באַראַכאָו

מער א נישט פארברען האַפּענענען פּאַלק (וויער א קליינע) און א נעכט-דיקן נישט אַרזאָנווייטן אונטער פּאַלק, און דאָס אלץ-ווייטערדיגע נישט-באַרמאָ, דערצו לעבן די בירדע פּאַלק און א שטערקן וואָלאָן, וועכענדיג פייער מאַכט נישט קיין אונטערדיג צווישן רייך און אַרמ, און וויל זיי ביי דן פאַרניכטן נאַר אלס פּאַלק, נישט אלס באַווונדערע שוּכטן.

האַב זיך רענעצוואו, אויסער אין ארץ־ישראל, איינגעבען די יידן צו כּח-קוסען אלע פּאַליטישע, נאַציאָנאַלע און קולטורעלע רעכטן און צו לייבן גלייב-איינזייטיג און נאַציאָנאַלער אייגן, וואָס זעלן פאַרקוסטן די פּאַליטישע קאַלעקטיווע אַפּאַרעטן. ניון, דערווייל אין רענעצן פון אן אַפּאַרעטאָנער לענדער לעבן מיר ווי ווידער שיע חידוים אַבער ניט ווי מיייל פון א פּאַלק, אַרבעטליע, און ביי אונס זיי ווען אין דאַטאַפאַראַדיק וועט זיך אַרבעט פּענעס גענערן נאָר דער מלחמה שונד צו זאָגן.

איז ווי גייסטיק זיך דאָ רעוויזיע און פאַרטייג נישט רענעצן די פּאַלק און ראַכאָוויטישע תּורה, וואָס וועט דעם ווייטנעכטן איינפירן אין די לאַבינעס פון אונדער אַנאַפּאַליע און וועט אַלס דורך דעם באַראַכאָוויטישן ריאָנען באַנענען צו דעם אירעאַל פון נאַציאָנאַלער רעוויזיע פון די יודישע מאַסן. פאַר זיי (וואָס אַלע אנדערע צייטן) אין ארץ ישראל דער גענעלי, פאַר אַנדער — אן עטאַ אַויפן וועג פון פּאַליטיאָ-ז'ם.

דער אַפּאַרעט גענערט צו באַראַכאָו און דערס קלאָר קען די געניעט עקסטרע-מיססן, און אַנטזיינענדיג, וועלכע דאָ כּח געמיינט און מיינען נאָר דע-הויב און פּאַרדע ניון עס גיינט פּאַליטיאָל וועלט מיר און זי מיר שטייען און גייען ווי חידוים, און מיר וועלן קענען אַויספירן דעם, אַובני-טייט'ס אַפּאַר פון א שטאַט ווען א פּאַלק איז אונטערזייגט — זאָגט באַראַכאָו — עקספּל רעפּאַלט אַלץ שווי-סן קענן געמיינענדיגן שונג, ווען דער שונג ווערט אַרויסגעשטויסן הויבט דער רעפּאַלט אן דער קאַפּ פאַר דעם פּאַליטיאָל צווישן די קלאַסן.

קען מען די ווערטער נישט אַנטווערן היינט פאַר אַלע עקספּאַנעסיען, פּאַלק פאַרן יודישן פּאַלק און אַנבלויט פון די שיעלעכע טוהרים עקספּענע פון די אַויסראַמטן וואָס אונדער פּאַלק מאַכט דורך, אַן אונטערזייגן פון קלאַסן און

וועלכע האָבן דורכגעלייטעט די שורות מיט אַיפּערקראַפּטיוו, און וועלן שוין היינט נעכט, מיינן אונטערזייגט ניט עס נען עסן, אַבער עס ארמ אונדן נאָכן ווייניק.

עס גייט אונדן, אז יודן זעלן אין פּאַל פאַר אַלע פּאַל פאַרשטייט, און מיר וויינען צו וויבאָרעטיק, און אַפּילו ווען מען נעמט יודן און מען באַרעכט זיי לעבעדיקער היינט אַרעט מען באַשייט זיי מיט בערג ליון — רייסט זיך אַרויס אן און, וואָס ווייטער פון קליענע נייט עס אַרדאָ, לאָמיר רענעצן פון ליון...

מנחם

MO

לויט ווי די יידן האָבן אַליין רעזעציעלע, וויינען ווידער טעריעס געווען געווען דעם פון ביישטענדיג און פאַרזענדיג. די פּאַרצייטן פון דער דערווייניג, האָט זיך אַבער, ערשט אַנגעהויבן די איר טעס אַפּאַרטיורס האָבן באַנאַט די טע-פערס פון די יידן מיט אַפּאַרעטלע, און אַנדערע עקספּאַרטן, דורכגעפירט פאַרשיידענע אַפּאַרעטיע און אַפּאַרעטן נאָרד רייע ענלעכע אַרעכטן וואָס האָבן — פּאַרטייט זיך — צו מאַן מיט דער רערווייניג.

צו אַלע האָט באַקעמט די ליוויקייט אין דער ווייטער אַרמיט די דאָס קענען מיר אַפּאַרטייערן.

פאַרן אַיירעלע מענטשן, אַענלעכ

לייט

מענטשן — ס'איז ניסט שוין צו שטיין... ווען זאגן איידעלע... ווען זאגן איידעלע... מענטשן — ס'איז ניסט שוין צו שטיין... ווען זאגן איידעלע... ווען זאגן איידעלע...

דאס איז דאך סאפע דער צוועק פון די דאָזיקע שורות: זאל אַנכאַפן דער עקל; זאָל זיך הערן דער קרוין מיט די צוין; זאָל מען זיך דינגע וואָס זאָל אױס-דרוקן אויף עפעס דריטן נאָך דעם טון; זאָל אױס אלעס איז נאָך פאַרלוירן, זען פאַר זיך פון דער געזעטן די טראַג געדע וואָס שפּילט זיך אָפּ פון דער וויר טו, האָט גענויט צו זאָן מיט קיין מיסטיק. מען קען זיך וואַס זײַן אן טױער בױער פון דער פּאַרענער צױו-יואַציע און ניט מעפען זיך מיט אױס-שױרען ווען מען טעריב או ערענעוואו שפּילט זיך אָפּ אַ דראַמע וואָס איז ניט אין די ראַמען פון אונדער קאַנטענע-לאַען.

אַבער אין דעם אױסזיךן פאַל דאַרף מען זיך געוויס נישט שעפען. עס איז נישט קיין לײו-פּראַבלעם פון עטלעכע יאַרהונדערטער צוריק, נאָר דאָס האָט סאַפע צו זאָן מיט דער מאַדערנער עפּאָך כּע פון צוואַנציגסטן יאַרהונדערט. דאָס האָט אן גענע פאַרבינדונג מיט דערשיי-דינגען, קאַנצעפּטן, סטאַרעס און נאָך אױעלכע שױערע ווערטער. מיר וועלן אױסעם ניט רירן וועגן קיין שױערע ווערטער נאָר וואָס זײַן פּראַקט אומערצויגן און רירן וועגן לײו.

געשען איז עס אין דינער געזאַ. די דײַטשן האָבן אין דינע געזעפט אַ מעדי צױנישן זאָפּלאַגניש אינטימיטיט" זאָרג-דיק ווי אויף צו באַשרײַבן די דײַטשע סאַפּאַרטן פון דער לײוויטייט. אַבער אויף ווי יעדע מדי-צײַנישע דערשיינדונג דאַרף פּרױער אָנוסמען צו עקספּערײַמענטן און אויף ווי זיך זײַנען דאָך כּבּלל אײבער קע באַשעפּטיגן אױפן דער צױוילייר-מער ערד, האָט מען גענומען 5 ירן און זײ זעצואונגען צו זאַפּלען די לײו און די קלױדער פון די ירן, וועלכע האָבן אַן אױוונט אין ענגשאַפּט, אָן זײַן אן אַל בעדער. אז מען האָט שױן אָנגעזאַמלט טױזנטער לײו אין לענדערע פּאַרצײלע האָט מען געצואונגען זיך אין אױס צומאן און אױויליין זיך אין געטן. די וויכטאפּטאמיליי פון זיך העכטער רא-מע אויף דער וועלט, האָבן דאן אין יע-דן כּעס אױוענלייטיג בערג מיט לײו.

ווער אָפּשאַצונג וועגן דער ראַל און באַר-דייטונג פון דער ארדזשיראַדיפער פאַר-כעטער מנהג ביים בנין הארץ. מיר פאַר-שאַן אויך א קרוין פון יודישע אַרבע-באוואוסטניקן טייל פון דער גרויסער מנהג פאַרן ארבעטן ארדזשיראַל אין אונדער מדינה. אָבער אין דער הינער צױנטיגטער באוועגונג עפּינען זיך א סך, "נוטע" צױגום, וואָס קוקן נאָך אלץ קרום אויף דער הסתרות מיט אירע, סאַציאַלע עקספּערײַמענטן" אין ארץ-יש-ראַל. דער אַלטער סאַציאַלאַגישער פּלאַן-מער אין דער צױנטיגטער מנהג קען אױפּהערן נאָר דעמאָלט, ווען צױנטיס וועלן זיך ניט שפּײַןן מיטן בלויןן הונט, פון א יודישן הײמלאַנד — נאָר קעסן, און ארבעטן ווי די אַרץ ישׂראַלדיקע אר-בעטער, כּדי מיט פאַרײַניקטע כּוחות אױפּצובױען ארץ ישׂראל אויף יכּוונת פון צדק און סאַציאַלן יושר. דעמאָלט וועלן אלע פאַרשטיין די גרויסהייט פונעם ווערק, די שײַנסייט פון אונדער אידעאַל און דעם גלױבן, אז מיר קעמען פאַר א נערעכטער זאַך.

די באוועגונג פון ארבעטן ארץ יש-ראַל, ווי אונדער יונגט ארץ. "דרור" פון אה דעם נעכט, פונקט ווי אה אלע — ביז היינט — פאַרנאַכטליכעס ארבעטס סטחום — אַנאַפּרן א גרויסע דעצעירישע אױפּפּלערונג-ארבעט און אויף ארוב וועלן די לײַגעס ווערן א שטאַרקער כּוח מיט גרויסע הסתרותי-עשט נאָטור-דעצעירישע אײנפּלאַסן ערשט דעמאָלט וועט געלײַגען שאפן פאַר די הערשאַפּט ארץ ישׂראל בױער א מַכֶּ-סיקן הינטערלאַנד, וואָס וועט געבן הילף, מיט און עקעמפּער פאַר די שטיצער פון אונדער נײַער צױקונפּט.

די הסתרות העובדים — אלס אידע-אָלאַגישער ווירקונגס צענטער מיט פאַר-נעמען דעם נרעסטן פּלאַץ אין יאַר-נלות לעבן. נאָר דאן, ווען מיר, די חברים פון ארבעטער צױניגן וועלן האָבן דעם באוואוסטנין, אז פאַר דער הסתרות און נאָך פאַראן א גרויס ארבעטס מעלד צױו-שדע הינער זונגט, וועלן זיך קענען אַנחויבן א שטאַרקע פּראַפּאַגאַנדיטישע און ארנאַטואַלישע אָפענטיווע מיטן הױפּטציל: געווינען אלע שיכטן און אירעאַלאַגישע קרוין פון די יודישע יש-רים אפן אמעריקאַן פון דער קעמ-פאַר די גרויסע אידעאַלן פון דער קעמ-נערער און בױערער הסתרות. די גרוי-מע הילוקע ארבעט פון שמירן הלווישן באוואוסטנין ביי אונדער זונגט, מיט מַבְרִילוּרין די מאַסן פאַרן ווערק פון דער הסתרות העובדים — וועלן דורכפירן נאָר די יעניקע, וואָס זײַנען געבליבן גע-בױדן דעם קאַפּפּאַרטיסלאָזן קאַמפּסניע-פון דער הלווישער מנהג.

זיך פאַרוואנדלט אין שטומע צושיי-ער... מיר זײַנען שולדיק, וואָס געוויסע טיילן פון אונדער ישוב דענקען און מאַכען רוביש, ענגליש, נאָרד-אמע-ריש, פאַרבינדונג די צוקונפט, די מדינות פון אונדער פּאַלס מיטן חסד אױמיט — און זײ פאַלט אפּילו נישט אױס, אז אונדער צוקונפט ווערט אױס-געשטימט אויף די פעלדער פון עין-חרוד, אויף די זאמירן פון נבג, אין די שטיי-דעבערעווען אין די בערג, אין די קבר-זות און קמיעס, אין די פאַרדיקן, וואר-טאַסטן און אויף אלע פּאַרצײעס פון דער הסתרות העובדים.

פאַר א סך און נאָר א נייעס די, אנט-פונג, אז דאָס הלווישע ארדזשיראַל וואָס געשפּילט און שפּײַנען אַ נאָר-טעמיקע מיליטערישע ראַל אינעם קאַפּפּען די נאַעטע פאַרבראן, א סך ווייסן ארטיק, אז טרױבנטער פון אונדער העל-יעט בחורים האָבן פאַרברענט זײַערע זעגע לעבנס האָבן מוכה פון יודישער זײַן אַלמענטשעלעכער מדינות, קעמפ-ען דער העלרש אויף אלע סלאַכע פּעלדער מיט גענום אױטנאַציען פּראַקט. און אין זײַן אַנט-דעקען ניט - יודיש און סלאַ אנט-צױנטיגטש וועלן געמעסן זיין, אז א דאָנן די הסתרות-חברים ווען באַצײט אױפּגעקעט געווערן געטן באַצײט אױטנאַציען פון די דעצעירישע אראבער עלעמענטן אין אירע און אראַק.

זיך דער העלרשער הלוויש אואנ-טער — די הסתרות האָט געשפּילט זיך וועט נאָך שפּײַן א וויכטיקע ראַל לעט קאַפּפּע צווישן ליכט און פונקטער-די שײַהייט און עקעכטשאפט. זיך יודישע יונגט פון ארבעטניקע מוז רעטיקן, אז ארץ ישׂראל איז אונדער זענענדיק יודישע פּראַקט פון קאַפּפּע און טעכני, מיט אלע מילטען מוז מען אים פּרעפּערטן, אויב ארבעטניקער, שאַרפּן די דערשטעלעכן דער זאָל ווערן א וויכ-טיקע סלאַקטאַסע קעגן אונדער שונא פון א ווישערע עטאן צום יודישן שונא

זיך עס האָט געהאַט א מענלעכקייט טיילן נעמען צו דער ארבעט פון די טיילן און ארבעטניקע האָט געענטע פּרעפּערטן, אז אין דער ליגע פאַרן אר-בעטן ארץ ישׂראל, אָדער "מדינות פון הסתרות" געפונען זען עלעמענטן, מיטן קעסן פון די יודיש - בױערעלעכע ליכט, וועלכע האָבן טיפע סאפּטאייטע-פּראַקט, די יודישע און דער ער-פאַרן יודישע ווערק פון דער הסתרות געפונען זיך אין ארץ יש-ראַל רײַן — צױליג דער אַכעקט-

איין דעם גייסט פון דער הסתדרות

אזוי ווי איך קען זיך נישט פאר-שמעלן, אז ס'וועט קומען א טאג, ווען איך וועל שלום מאכן מיט דער עקזיסטענץ פון אונדזער ארגענטינע, אזוי קען איך זיך נישט פארשטעלן, אז איך זאל שלום מאכן מיטן דרוקסן מצב פון ירושלים פאלק — א מצב פון קענטש. מיי הארץ וויר מיט דאך איין מיר און דער באוואוסט-זיין וועגן מענטשלעכן ווערט אין מיר, שרייט פון מייע הארץ-ספענישן —

גרייס וועגן א נייעם לעבנס-שטייער, נייע לעבנס פארמען, באזירט אף די סובי-דאפעטן פון גליוכטיג, שוין און אר-בייט, אפ די ארייזשאלדיגע פעלדער, אין סאברייט און אין ווארשאפטן ווערן הונדערטער טויזנטער פיאנערן פאר-הארטקעמטע צו רעאלאזירן דעם גרויסן נאולה רעיון — זיין אויף אייביג ווערן צעשטעמטע יענע וועגן, וואס קענען צו-ריקפירן זיך פריערדיקן לעבנס-שטיי-בער. איינס ווארט אריבעס ליינט ארויף די הסתדרות העובדים איר גרויסן שמרעך; צו באשרייבן דאס יודישע פאלק און קענטששאפט, בויענדיק אריי-ישראל אויף די יסודות פון סאציעלן ווערט.

מיי דאן, וועגן מייע אויגן זעען זיין בריי-דער — יי, ווי ער ווערט דערנייערטיגט און באליידיגט, און מיי דאן, ווען דער וואסער מענטש, וועמענס לייב איז מיט פון לעבנס-הענוגים, סאברויטייער די גרעניצן פון זיין משלה און דערנעבן, רוגט און ער חושש און לאכט מיט סיי-מייטער פרייד פון דער אגענטשעפט פון עפייניקטע און הונדערטיקע. יוסף מוספולדור.

די באוועגונג פון ארבעטן ארייזש-ראל און אונדזער יונגע ארגאניזאציע שוין זיך וויקט און אזא ברוטאל-טרא-נישע צייט פארטראכטן וועגן די כוז היים אפענטונגען ארבעט פאר דער הסתדרות העובדים און ס'איז וויער וויכטיק צו מאכן א קלארן באלאנס פון די דערייזינגען און נאך מער פון דער וורטפאלק.

אונדזער פאלק נעמיסן זיך אין אזא חורבן-טיג, אז ס'איז שוין היינט צו טאג איבעריק צו פירן א פרינציפאלע דרוקסן וועגן דעם היסטארישן מוז פון ירושלים איבערביי און דערייזשאל דאס לעבן, האט ער אן אן ארייזשאלע מאס באשטעמט, דורך די הערליכע מעשיות פון דער הסתדרות איז ארייזש-ראל נעבן אלע דער איינזיגער ליכט - פונקט פון מייסטל און האפנונג אין דער היינטיגער נאכט - פרינסטענדיש, דורך די פערטנאמטן פון אונדזער חלו-ציה האט אריי-ישראל דערווייטן די הויך בע מדרגה, צו סאברייבן דאס איינזיקע לאנד, וואס ווערט נעמט דרויף יודיש-הלוציע אנטשטענדונגען, וועלכע שטרא-מען ארויס פון נעוהייטקע פארלאנגען פון יודישע מאסן צו דערנעבן די פרייהייט דורך ארבעט און גבורה. פארן לעצטן האלבן יארהונדערט האבן מיר סאציעליסט א סך אינוואנדערונגען אין פארשידענע ארבעטס-לענדער, אבער קיין איינע פון זיי האט נישט גע-האט דעם כוח צושרייבן די אויספיר-א-מאסיים פונעם יודישן פאלק און אזא פאסן ווי די הלוציע עהיל קיין אריי-ישראל. דאס האט זיך גענומען פון דעם מאס, וואס דער חלוץ האט מיט זיין עוהל זיין נישט גאר איבערגעבליבן זיין וואונדלארן גאז - דער עיפר - זיין סאציעל - עקאנאמישע איבערשיכטיג-מייטן אויסקום און אויספיר פון דער הלוציעשר באוועגונג און דער נאכער-געשליכטע דערווייטן ארגענטינע ווי-הסתדרות און זיין סאמועל אנדערע באי-

פון לייכטסן ווירערשאפט, איך אף די נעכטן פון ציוניסטישער ווינטער-אונט און הלוציעשר וועלכעס ארויסגע-כונעס-לענדע זיינען געגעבן געווען די גרעסטע תנומה. וואס דעריילע פון דעם ציוניסטישן, פון א פליסיג פון זיין ציוניסטישן וויסן ביז דער פון גענג, ארויסקאמפן דורך אלע-צעצונגען, און פרעמדע שפראכן און הכשרה-פלאץ אין פארנאם, וואס די יסודים אן הלוציען, אף די וועגן שמוחים פון ציוניסטישער און הלוציעשר פערזאנליכע ארבעט מען מען אף אן מחשן זיין, די הינט וינגס פאר נישט-בערעקלען ווערן איינס היימישן און ער צושטארט, די וינגס באשטימט דעצעטער זיין די ליינע פארן ארגענטי-אריי-ישראל האבן איינע די היליקן פליכט צו סאברייבן גרויסע וינגס פון און די וויינע פון ארבעט-וויסן און זיי אידעאלע פארברייטן מיטן וויסן פון מייט די הערליכע טישט פון אונד-זע אריי-ישראלדיקן סאפט אונטארט - די הסתדרות העובדים.

ס'איז וויער טרויעריק צו קאנטראס-ירן א פיינלעכן מאקס: פונקט אין דער זעלבער צייט, וועגן די העלדישע וינגס פון ארייזשאל איז פארגומען מיט דע-ראבערן נייע פאזיציעס און שטיים אפן סאלטאפעלד אין געראנגל מיט אונדזער גרעסטן שונא - געמינס זיך די צוויי-שייטע וינגס פון די אמעריקעס, ספעציעל פון אונדזער מינה, אין א האלבן לע-גייסטערס ווילן צו גיין אויף הלוציע-וועגן, מעשיות צו זיין דעם גרויסן אידע-אל פון שייבת ציון און תהית העם, מיט הארצווייטיג פון פאסטעשטעלע ווערן, אז פאר גרויסע טיילן פון אונדזער זע-נער וינגס און לערנען העברעישי אבער יודיש א שווערע, ריכטנאמלע ארבעט-ס'וואלט אבער געווען ענטוהדיק די בא-דיק אין דעם מצב זיינען א סך פאל-שלוזינגען קעגן דער יונגע אליון, שוין-סאך און א געוועזענע מאס - די לייטונג-מונגען פון די ציוניסטישע באוועגונגען זעלכעס.

אלע זיינען מיר שלודיק, אנהויבעדיק פונעם הינט יודישן שרייבער און ענדי-ליכע בייט שלודער, ווייל מיר האבן זיך אויסגעלערנט אין דעם זאטן און זארגלען ארגענטינע - זיין אפן וועג

די באוועגונג פון ארבעטן ארייזש-ראל אין ארגענטינע לעבט דורך אן ארג-פאליטאזיעלע פאליטיקטייעס. אבער די כמות פון אונדזער היינטי-קער אקאזאמיע נעמען זיך פון אונד-אליון, מיר האבן זיך געטוישט ברען פון הלוציעס ארבעט און דערווייטן דער הייליקער ארבעט פון דערווייטן צענדליקער טויזנטער זיינען, די נעכט-יודישע וינגס פאר די הסתדרות און פאר דעם האבן נישט גענוג פאסן דעאלן. מיר האבן ארייזש און דערייזש-באנדיגטע ענטוהדיק ארייזש ווייטן גאס. פאלקסייטיבלעכע אסימילאציע-מענטשן פון דעססן זיין לייכטסן און פאליטיק פליינדע די יודישע מאסן פון אונד-זע פאלשע וואונגען, ווי זי האבן געווי-קאמוניקאציע און זיין ווייטן לעבן און מיר

MO

ירגנש

אונדער

ארויסגעגעבן פון דער

ציוניסטישער יוגנט-ארגאניזאציע, דרוק

נומער 20-21

דעצעמבער 1944 — יאנואר 1945 — כסלוסבת תש"ה

אירעס

הסתדרות

דאס איז געווען דער כוח פון דער ארגאניזאציע: אויפגעבן מען מענטשן פון אלע קאנטינענטן, יונגעלעכע מיט פארשיידענע קולטורן, וועלכע קומען ווי פון יענעם לענדערן מורעם ככל שפראכן, דיאלעקטן, געוואוינהייטן, מראדיציעס; שאפן פון דעם אלעמען דעם גרויסן איינהייטלעכן כוח, וועלכער זאל נעמען אויף ויך די שווערע מיסיע פון שאפן א יידיש לאנד פאר אונדער פאלק.

בארעכנונג

גרויס איז דער מענטש פון דער וויזיע: דער מענטש וועל-כער קען זיינע געדאנקען אוועקפירן צו דער וויסער צוקונפט. אבער דאס איז נישט גענוג: מען דארף די געדאנקען פארזייניקן מיט די מוסלען וועלכע זאלן באזארגן אז די וואונטשן זאלן אין דער צוקונפט ווערן די רעאליטעט. באראכט און האט כאוויזן נישט נאר צו פארזייניקן געדאנקען נאר אויך צו דערקלערן סתירות, און אויסשמויזן פון זיי די שטרעבונג פון פאלק צו בויען זיין לאנד אויף יסודות פון בלייכהייט.

וויצטאן

מיט א מנהיג דארף מען נישט שמענדיק איינשטימען: דוקא אונדער כאווענגונג האט פיל כאל קריטיקירט די האנדלונג נען פין דר. וויצטאן. אבער די גרויסקייט פון א מענטשן כאשמיים אין דעם וואס אפילו זיינע קעגנער אנערקענען איר. דאס איז דער פרעסמיזש פון אונדער פאלקס-פרעוודענע. יידן וועלכע האבן שוין זינט דורות לאנגע זיך נישט קאנצענטרירט ארום איין פער-זאך, האבן זיי דעם מענטשן געפונען. צו זיינע 70 יאר — אונדערע הארציקסטע ברכות.